

คณะจิตวิทยา

การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับ
เด็กหญิงบ้านธัญญพรกับเยาวชนหญิงที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

นางสาวสุจินันท์ เลิศฤทธิศิริกุล

โครงการทางจิตวิทยานี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาตรบัณฑิต

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A COMPARISON OF SELF-ESTEEM OF SEXUALLY ABUSED GIRL IN
THUNYAPORN HOME AND NON SEXUALLY ABUSED GIRL

Miss. Sujinan Lertritsirikul

A Senior Project Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Bachelor of Science in Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2008

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อโครงการทางจิตวิทยา

การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน
หญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิง
บ้านธัญญพรกับเยาวชนหญิงที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทาง
เพศ

โดย

นางสาวสุจินันท์ เลิศฤทธิ์ศิริกุล

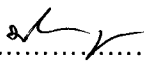
สาขาวิชา

จิตวิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการทางจิตวิทยาหลัก

รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับโครงการทางจิตวิทยาฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบัณฑิต

.... อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการทางจิตวิทยาหลัก
(รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร)

บทคัดย่อโครงการวิจัย

สุจินันท์ เลิศฤทธิ์ศิริกุล: การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนหญิงที่ถูก
ล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพรและเยาวชนหญิงที่ไม่เคยถูกล่วง
ละเมิดทางเพศ. (A comparison of self-esteem of sexually abused girl in
Thunyaporn home and non sexually abused girl)

อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 43 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนหญิงที่ถูกล่วง
ละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วง
ละเมิดทางเพศ โดยมีกลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 12-18 ปี มีทั้งหมด 100 คน โดยแบ่ง
ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานสถานแรกรับเด็กหญิงบ้าน
ธัญญพร จำนวน 50 คน และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำนวน 50 คน
และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองของนัรูนันท์ คงคาหลวง
หลวง ได้แปลมาจากแบบประเมิน การเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith (Coopersmith
Self-Esteem Inventory: Adult Form – Coopersmith, 2002) และวิเคราะห์ทางสถิติด้วยสถิติที
(t-test independent)

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศมีคะแนนการเห็น
คุณค่าในตนเองมากกว่าเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้าน
ธัญญพรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p < .001)

สาขาวิชา.....จิตวิทยา..... ลายมือชื่อนิสิต.....สุจินันท์ เลิศฤทธิ์ศิริกุล.....
ปีการศึกษา.....2551.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

4837465238 : MAJOR PSYCHOLOGY

KEYWORDS : SELF-ESTEEM / SEXUALLY ABUSED GIRL / NON SEXUALLY ABUSED
GIRL

SUJINAN LERTRITSIRIKUL: A COMPARISON OF SELF-ESTEEM OF SEXUALLY
ABUSED GIRL IN THUNYAPORN HOME AND NON SEXUALLY ABUSED GIRL.

SENIOR PROJECT ADVISOR: ASSO. PROF PRAPHAIPHUN

PHOOMVUTHISARN. 43 pp.

The purpose of this research was to compare self-esteem of sexually abused girl in Thunyaporn home and non sexually abused girl. Samples in this study aged between 12-18 years old and total number was 100 people. The samples were divided into 2 groups, 50 sexually abused girl, and 50 non sexually abused girl. The instrument was Thai version of Coopersmith Self-Esteem Inventory: Adult Form (Coopersmith, 2002) which developed by Nathanun Kongkaluang. The data was analyzed by using *t*-test.

The findings indicated that non sexually abused girl had higher score in self-esteem than sexually abused girl in Thunyaporn home ($p < .001$).

Program Psychology..... Student's signature *Sujinan Lertritsirikul*
Academic year2008..... Advisor's signature *P. phoomvuthisarn*

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยนี้สำเร็จลงได้ด้วยความเมตตาของ รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ ซึ่งได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ แนวทางการทำโครงการวิจัย คำแนะนำต่างๆในการทำโครงการวิจัย และตรวจแก้ไขงานของผู้วิจัยด้วยความเอาใส่ใจ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ณัฐนันท์ คงคาหลวง ที่อนุญาตให้ใช้แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง รวมทั้งคำแนะนำที่เป็นประโยชน์สำหรับการทำโครงการวิจัยนี้

ขอขอบพระคุณ สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ ที่ยินดีสละเวลาช่วยให้คำแนะนำในการวิเคราะห์ผลการวิจัย

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ พ่อ แม่ และเพื่อนๆที่คอยให้การสนับสนุน คอยให้กำลังใจ ความรัก ความห่วงใย จนทำให้โครงการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุจินันท์ เลิศฤทธิศิริกุล

สารบัญ

บทคัดย่อโครงการทางจิตวิทยาภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อโครงการทางจิตวิทยาภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
บทที่	
1. บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
นิยามของการเห็นคุณค่าในตนเอง.....	2
แนวคิดและทฤษฎีการเห็นคุณค่าในตนเอง.....	3
แนวคิดและทฤษฎีการถูกล่วงละเมิดทางเพศ.....	7
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	16
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	19
สมมติฐานของการวิจัย.....	19
ขอบเขตของการวิจัย.....	19
คำจำกัดความในการวิจัย.....	20
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	20
2. วิธีดำเนินการวิจัย	
กลุ่มตัวอย่าง.....	21
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	21
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	21
การตอบแบบสอบถามและเกณฑ์การให้คะแนน.....	22
คุณภาพของเครื่องมือ.....	22
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	24
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	26
4. อภิปรายผลการวิจัย.....	32

5	สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	33
	รายการอ้างอิง.....	35
	ภาคผนวก.....	36
	ภาคผนวก ก.....	37
	ภาคผนวก ข.....	39
	ประวัติผู้เขียนโครงการวิจัย.....	43

สารบัญตาราง

ตารางที่

หน้า

- 1 คำสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิง
บ้านธัญญพรกับเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศจำแนกตามกลุ่มอายุ
..... 27
- 2 คำสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิง
บ้านธัญญพรกับเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศจำแนกตามระดับ
การศึกษา..... 28
- 3 คำสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิง
บ้านธัญญพรกับเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศจำแนกตามสถานภาพ
ของครอบครัว..... 29
- 4 คำสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิง
บ้านธัญญพรกับเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศจำแนกตามระดับ
รายได้ของครอบครัว..... 30
- 5 ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการเห็น
คุณค่าในตนเอง ระหว่างกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับ
เด็กหญิงบ้านธัญญพรกับเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ... 31

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หากจะกล่าวว่าเด็ก คือ อนาคตของสังคม เด็กก็ควรที่จะได้รับบรรยากาศแห่งสัมพันธภาพที่ดีงามในครอบครัว ซึ่งส่งผลต่อพัฒนาการทั้งทางร่างกายและจิตใจของเด็ก แต่ก็ยังมีเด็กจำนวนหนึ่งในสังคมที่ไม่ได้รับสิ่งดีงามจากครอบครัวของเขาแม้แต่น้อย กลับได้รับแต่ประสบการณ์ที่เลวร้าย ประสบการณ์ที่บิดาไม่ปลอดภัยสำหรับบุตรสาว พี่ชายไม่ปลอดภัยสำหรับน้องสาว มารดาอมยกบุตรสาวให้เป็นภรรยาของสามี เหล่านี้เป็นเหตุการณ์ที่โหดร้ายในชีวิต ซึ่งเกิดขึ้นในเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ เด็กกลุ่มนี้ถูกล่วงละเมิดทางเพศจากบุคคลที่เด็กให้ความรัก ความเคารพ และเชื่อฟัง โดยรวมแล้วไม่มีเด็กคนใดที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศเพียงครั้งเดียว บางคนถูกล่วงละเมิดเป็นเดือน บางคนเป็นปี (มนตรี สันทวีชัย, 2537)

ในสังคมปัจจุบัน เด็กผู้หญิงจะถูกล่วงละเมิดทางเพศเป็นจำนวนมาก ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การล่วงละเมิดทางเพศนี้มักเกิดขึ้นในเมืองใหญ่ ที่มีประชากรอยู่กันเป็นจำนวนมาก ในสหรัฐอเมริกาได้รับการบันทึกข้อมูลทางสถิติไว้ว่า เด็กผู้หญิงอายุ 12 ปีขึ้นไป จะถูกล่วงละเมิดทางเพศหรือถูกข่มขืน 8 ใน 1000 คน ในแต่ละปี และยังพบอีกว่าประชากรเพศหญิงเกือบ 200,000 คนจะถูกข่มขืนในแต่ละปี และ 95 % จะถูกข่มขืนจากผู้ชาย (Ertlick Robinson, 2003)

การถูกล่วงละเมิดมักจะถูกละเมิดจากคนที่คุ้นเคย ไม่ว่าจะเป็นพ่อเลี้ยง เพื่อน ญาติพี่น้อง ซึ่งการถูกล่วงละเมิดจะเป็นการที่ผู้หญิงถูกบังคับให้ร่วมมีกิจกรรมทางเพศกับผู้ชายที่ผู้หญิงไม่ได้เต็มใจ การถูกข่มขืนนี้จะมีมากขึ้นในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และในระดับอุดมศึกษา (Christopher & Kisler, 2000) การถูกล่วงละเมิดนี้จะสร้างประสบการณ์ที่เจ็บปวดให้กับเหยื่อ (Frazier, 2003 ; Thompson & Others, 2003) โดยคนที่ถูกล่วงละเมิดจะรู้สึกช็อค มึนงง และทำอะไรไม่ถูก ในผู้หญิงบางคนจะเครียด กัดฟัน ร้องไห้ พุดไม่รู้เรื่อง บางคนเก็บความเจ็บช้ำไว้ข้างใน ซึ่งอาจคงอยู่เป็นเดือนหรือหลายเดือน ในขณะที่คนเหล่านี้อยู่ในความรู้สึกดังกล่าวจะทำให้เขารู้สึกซึมเศร้า (Depress) กลัวและกังวล หลายคนเปลี่ยนวิถีชีวิตไป เช่น ย้ายที่อยู่ ปฏิเสธจะออกนอกบ้านในเวลากลางวัน อย่างไรก็ตามการจะปรับตัวจะทำได้รวดเร็วเช่นไรขึ้นกับความสามารถของแต่ละบุคคลในการรับมือกับปัญหา (Mein & others, 2003) รวมทั้งการได้รับการสนับสนุนให้กำลังใจจากพ่อแม่และบุคคลใกล้ชิด รวมทั้งนักจิตวิทยาการปรึกษา ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เด็กสามารถปรับตัวให้อยู่ในภาวะปกติได้

อย่างไรก็ตามสภาวะการณ์ที่เด็กผู้หญิงถูกล่วงละเมิดทางเพศหรือถูกข่มขืนนี้ เป็นประสบการณ์ที่สร้างความรู้สึกเจ็บปวดอย่างยิ่ง ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อจิตใจ การรู้สึกว่าตนเองไม่มีค่าหรือต่ำต้อย ซึ่งก็คือการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ลดลง

การเห็นคุณค่าของตนเอง คือ การประเมินโดยรวมเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งถ้าบุคคลมีการเห็นคุณค่าของตนเองสูง ย่อมส่งผลให้บุคคลมีการปรับตัวง่าย ไม่วิตกกังวล ในขณะที่คนที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะมีแนวโน้มที่จะซึมเศร้า ฆ่าตัวตาย anorexia การทำผิดกฎเกณฑ์ และมีปัญหาในการปรับตัว (Fenzel, 1997)

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้นยังมีจำนวนไม่มาก โดยเฉพาะงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง(Self-esteem) ของเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศกับเยาวชนหญิงที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ ผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะศึกษาความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศและเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยผลที่ได้จะนำความเข้าใจในความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างเยาวชนทั้งสองกลุ่มมากขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการช่วยเหลือเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ให้มีการพัฒนาเป็นบุคคลที่มองเห็นคุณค่าในตนเอง มีการมองโลกได้ตามความเป็นจริง สามารถใช้ความสามารถของตนได้อย่างเต็มที่และดำรงชีวิตอยู่ในภาวะปกติสุข

แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัยและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการทบทวนแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อศึกษาเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเอง และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนามาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ของเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศและเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยผู้วิจัยทบทวนแนวคิดและทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ ดังต่อไปนี้

- 1.แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง
- 2.แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

นิยามของการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem)

สำหรับคำการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นได้มีนักจิตวิทยาหลายท่านให้นิยามของคำนี้ไว้ ซึ่งนิยามของแต่ละท่านถึงแม้จะมีส่วนที่แตกต่างกันบ้าง แต่โดยความหมายหลักแล้วมีความสอดคล้องกันโดยมีตัวอย่างคือ

Carl R. Rogers (1979) อ้างในสุภาพ ไทยแท้ (2540) ได้ให้นิยามการเห็นคุณค่าในตนเองว่าเป็นส่วนหนึ่งของอัตมโนทัศน์ (self-concept) และ Rogers เป็นผู้เริ่มใช้ Person-Centered Counseling โดยมีความคิดว่าทุกคนตั้งแต่เกิดมามีแรงผลักดันที่จะพัฒนาตนเองไปจนถึงศักยภาพสูงสุดซึ่ง Rogers เรียกพลังนี้ว่า Actualizing Tendency หรือ Self-Actualizing และพลังนี้อาจจะถูกขัดขวางหรือกีดไว้ จากสถานการณ์แวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย เช่น การถูกทำร้าย การถูกทอดทิ้ง หรือการไม่ได้รับความรักจากพ่อแม่ นอกจากนี้ Rosenberg (1965) ได้ให้ความหมายว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง ในทิศทางทั้งด้านบวกและลบที่บุคคลมองดูตนเองและเป็นการประเมินค่าโดยรวมของคุณค่าและความคู่ควรของตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเองสูงแสดงถึงการมีความเคารพนับถือตนเองสูง ไม่ใช่การหลงตนหรือเห็นแก่ตัว และ E. Alpay (2000) ได้พูดถึง การเห็นคุณค่าในตนเองในบทความเรื่อง Self-Concept and Self-Esteem ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองจะแสดงออกผ่านทางระดับความมั่นใจ แสดงถึงขอบเขตความเชื่อมั่นในความสามารถ การมีแรงบันดาลใจที่จะมีประสบการณ์ใหม่ที่ท้าทาย ในประเทศไทยได้มีผู้ศึกษาและกล่าวถึง Self-Esteem คือ จงกถณี ดุ้ยเจริญ (2540) โดยกล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเองจะเกิดจากการที่บิดามารดาหรือครอบครัวมีการดูแลเอาใจใส่ต่อบุตรของตนซึ่งจะเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การดำรงชีวิตที่จะต้องมีการเรียนรู้ตลอดเวลา และเมื่อบุตรเกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่ดีก็จะทำให้เกิดการยอมรับตนเอง นับถือตนเองและสามารถที่จะอยู่ในสังคม สิ่งแวดล้อม หรือบุคคลที่อยู่รอบข้างได้อย่างเป็นสุข มีบุคลิกภาพที่ดีและมีสุขภาพจิตที่ดี

จากนิยามดังกล่าวจะสามารถสรุปได้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง คือ กระบวนการพิจารณา ตัดสินคุณค่าของตน เป็นการแสดงทัศนคติที่บุคคลมีต่อตนในการยอมรับหรือไม่ยอมรับตนเอง บ่งชี้ให้เห็นถึงความเชื่อส่วนตัวของบุคคลนั้น ๆ ว่ามีความคิดต่อตนเองว่ามีความสามารถ เป็นบุคคลที่มีความหมาย ประสบความสำเร็จ และเป็นบุคคลที่มีคุณค่า ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้มีที่มาจากประสบการณ์ในอดีตที่แตกต่างกันไปของแต่ละบุคคล และบุคคลจะแสดงความรู้สึกนี้ให้บุคคลอื่นรับรู้ได้จากการสื่อสารด้วยคำพูดหรือการกระทำพฤติกรรม

แนวคิดและทฤษฎีการเห็นคุณค่าในตนเองและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง คือ การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นพื้นฐานของสุขภาพจิต และเป็นพื้นฐานของมนุษย์ตามทฤษฎีของมาสโลว์ โดยได้จัดความต้องการของมนุษย์เป็น 5 ชั้น การเห็นคุณค่าในตนเอง (self esteem) อยู่ชั้นที่ 4 ซึ่งรองลงมาจากความต้องการบรรลุสัจการแห่งตน (self-actualization) การเห็นคุณค่าในตนเองเกิดจากการได้รับการยอมรับจากผู้อื่น หากประเมินออกมาในรูปของทัศนคติหรือความเชื่อว่าตนจะประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลว หากประเมินในด้านบวกบุคคลจะเกิดการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่ความเชื่อมั่นในตนเอง มี

ความเข้มแข็ง ในทางกลับกันหากประเมินในด้านลบบุคคลจะรู้สึกมีปมด้อย อ่อนแอ ไม่มีความมั่นใจ (Maslow, 1970) มาสโลว์ได้แบ่งการเห็นคุณค่าในตนเองออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การยอมรับและการประเมินคุณค่าในตนเอง ได้แก่ การมีจุดเด่น ความสำเร็จ ความสามารถ การบรรลุเป้าหมาย และการมีอำนาจ ความเชื่อมั่น การพึ่งพาตนเองและการมีอิสระ
2. การตัดสินว่ามีคุณค่าจากผู้อื่น เช่น การมีชื่อเสียง เกียรติยศ ตำแหน่ง ความรุ่งเรือง การมีศักดิ์ศรี หรือเป็นที่น่าชมเชยกับผู้อื่น

Coopersmith (2002) ให้คำนิยามของการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ไว้ว่าเป็นการประเมินค่าตนเองของบุคคลเพื่อสร้างหรือแสดงถึงคุณค่าภายในที่มีอยู่ภายในตนเอง โดยจะออกมาในรูปแบบของทัศนคติ (attitude) ซึ่งนำไปสู่การบ่งชี้ให้เห็นถึงความเชื่อส่วนตัวของบุคคลนั้น ๆ ว่ามีความคิดต่อตนเองว่ามีความสามารถ เป็นบุคคลที่มีความหมาย ประสบความสำเร็จ และเป็นบุคคลที่มีคุณค่า ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้มีที่มาจากประสบการณ์ในอดีตที่แตกต่างกันไปของแต่ละบุคคล และบุคคลจะแสดงความรู้สึกนี้ให้บุคคลอื่นรับรู้ได้จากการสื่อสารด้วยคำพูดหรือการกระทำพฤติกรรม ซึ่งความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นสัมพันธ์กับเรื่องของการประเมินค่าตนเอง (Self-appraisal) ซึ่งการประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองของแต่ละบุคคลอยู่ภายในเงื่อนไขของประสบการณ์ที่ได้ลงมือกระทำสิ่งต่าง ๆ นอกจากนี้ Coopersmith ยังกล่าวว่าบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองจะมีความคงทนของความรู้สึกว่าตนเองมีค่าไปอย่างน้อยเป็นเวลาหลายปี กล่าวคือบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองจะมีความคงที่ในความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนที่มีความค่าอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง ไม่เปลี่ยนแปลงความรู้สึกไปได้ง่าย ๆ

แนวคิดของ Stanley Coopersmith พุถึงถึงการเห็นคุณค่าในตนเอง (self-esteem) ในมุมมองของ Global self-esteem โดยมีที่มาจาก 4 ด้าน (1981 cited in Harter, 1996)

1. การได้รับความสำเร็จในสิ่งที่ทำ หรือสามารถบรรลุเป้าหมายที่ตนเองต้องการ
2. การแสดงให้เห็นถึงศีลธรรมและจรรยาบรรณตามมาตรฐานของสังคม
3. การมีความสามารถในการควบคุมหรือจัดการกับสถานการณ์ต่าง ๆ หรือรับรู้ว่าตนเองมีความสำคัญต่อบุคคลอื่น ๆ
4. การได้รับการยอมรับ ความใส่ใจและมีความผูกพันทางอารมณ์กับผู้อื่น

การเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลพัฒนาขึ้นได้จากรูปแบบความสัมพันธ์ที่บุคคลมีต่อบุคคลใกล้ชิดรอบตัวที่ใช้เวลาร่วมด้วยเป็นส่วนใหญ่ในชีวิต กล่าวคือรูปแบบความสัมพันธ์ในครอบครัวมีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลนั่นเอง รองลงมาจากเรื่องของความสัมพันธ์แล้ว การยอมรับและการเห็นความสำคัญของคนที่อยู่ในกลุ่มสังคมหลักของบุคคลมีส่วนทำให้

บุคคลมีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน บุคคลที่รับรู้ว่าคุณค่าในตนเองเป็นผู้มีความสำคัญต่อกลุ่มที่ตนเองสังกัดจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าบุคคลที่รับรู้ว่าคุณค่าในตนเองไม่ใช่คนสำคัญในกลุ่ม

บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองจะมีลักษณะ (Coopersmith, 2002)

1. บุคคลจะไม่มีความคิดว่าตนเองสมบูรณ์แบบกว่าคนอื่น ๆ (Superiority) ไม่คิดว่าตนเองเป็นบุคคลที่ยอดเยียมยิ่งไปกว่าคนอื่น ๆ หรือเป็นบุคคลที่ไม่มีข้อบกพร่อง ในทางตรงข้ามกับบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะมีความคิดว่าตนเองมีข้อบกพร่องมากมายและด้อยกว่าผู้อื่น (Inferiority)

2. บุคคลจะรับรู้ถึงข้อจำกัดของตนเองว่าตนเองมีข้อจำกัดในเรื่องใดบ้าง และรับรู้ว่าคุณค่าในตนเองรวมทั้งหมดนั้นสามารถที่จะมีข้อบกพร่องในบางเรื่องได้ มนุษย์โดยทั่วไปแล้วไม่จำเป็นต้องสมบูรณ์แบบ แต่หากเมื่อพบข้อบกพร่องหรือผิดพลาดแล้วเราสามารถที่จะปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้นโดยไม่สิ้นหวัง

3. บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะเป็นบุคคลที่ยอมรับกับความสามารถที่ตนเองมี แต่ไม่ใช้การอวดอ้างความสามารถที่ตนเองมีหรือเป็นอยู่ บุคคลจะมีความรู้สึกยอมรับสภาพและความเป็นจริงในสิ่งที่ตัวเองเป็นได้ทั้งในจุดดีและจุดด้อย ยอมรับในข้อผิดพลาดที่ตนเองมีอยู่และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไข ยอมรับได้ว่าทุกคนย่อมจะมีการตัดสินใจที่ผิดพลาดได้เป็นบางครั้งคราวไม่มีใครที่จะทำทุกอย่างได้ถูกต้องอยู่เสมอ รวมทั้งยอมรับว่าในสังคมที่อยู่ นั้น คนแต่ละคนอาจเป็นทั้งที่รักและที่ชังของคนอื่น ๆ ได้ ดังนั้นบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจึงเป็นบุคคลที่ใจกว้าง มีความอดทน รู้จักที่จะอภัยผู้อื่น

4. บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะมีความรู้สึกชื่นชอบตนเอง (Self-like) เช่นเดียวกับที่ชื่นชอบผู้อื่น

5. บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะมีความเคารพในการเป็นมนุษย์และเห็นคุณค่าของการมีชีวิต กล่าวคือเคารพในความเป็นมนุษย์ (Human Being) โดยไม่จำเป็นต้องพิสุจน์ถึงคุณค่าใด ๆ หรือเงื่อนไขในทางสังคม เช่น ชื่อเสียง เงินทอง เกียรติยศ แต่ทั้งนี้อาจมีเงื่อนไขที่เป็นมาตรฐานของตัวบุคคลเองเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น เรื่องของศีลธรรม ความสามารถ การเคารพตนเอง (Self-respect)

นอกจากนี้ แนวความคิดของ Coopersmith (1981) ยังอธิบายว่าบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะเกิดแรงจูงใจในการป้องกันความเจ็บป่วย และเห็นคุณค่าของการมีสุขภาพดีเชื่อมั่นในอำนาจและการกระทำของตนเองว่าจะเกิดผลตามมาที่ตนเองต้องการในการดำรงรักษาสุขภาพของตนไว้ นำมาซึ่งพฤติกรรมที่ลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรค และเมื่อเจ็บป่วยสามารถจะฟื้นฟูสุขภาพปกติได้เร็ว ซึ่งจะก่อให้เกิดผลดีในการรักษา ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะไม่กล้าแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างไปจากผู้อื่น เนื่องจากกังวลว่าจะได้รับการปฏิเสธหรือได้รับการ

ตำหนิ กลัวที่จะทำให้อื่นโกรธและกังวลต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ นอกจากนี้จะมีความรู้สึกเก็บกด (depress) อยู่ภายใน (Rosenberg, 1985)

ในมุมมองของการเห็นคุณค่าในตนเองกับพัฒนาการนั้น มีการศึกษาพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองจะเพิ่มขึ้นจากช่วงวัยรุ่นไปจนกระทั่งวัยผู้ใหญ่ตอนต้น (Bachman, O'Malley, & Johnston, 1978; Cairns, McWhirter, Duffy, & Barry, 1990; Chiam, 1987; Labouvie, Pandina, White & Johnson, 1990; McCarthy & Hoge, 1982; O'Malley & Bachman, 1983) และจากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของมนุษย์อย่างหนึ่งคือเรื่องของการรับรู้ในความสามารถที่ตนเองมี (Harter, 1985; Branden, 1985; Harter & Marold, 1991) ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการมีหน้าที่การงาน ซึ่งเกี่ยวพันไปถึงเรื่องของความสามารถในการรับผิดชอบตนเอง หรือความสามารถในการจัดการหรือทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยไม่ต้องพึ่งพิงผู้อื่น ซึ่งการเห็นคุณค่าในตนเองส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมของบุคคลด้วยเช่นกัน การที่บุคคลไม่สามารถแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมออกมาได้นั้นเป็นเพราะบุคคลมีความกลัวหรือความวิตกกังวลมายับยั้งการแสดงออกอย่างถูกต้องและเหมาะสม ทำให้ไม่กล้าพูดหรือกระทำในสิ่งที่ควรจะทำหรือกระทำ เพราะเกิดความรู้สึกกลัว หรือวิตกกังวลไปต่าง ๆ นานา ว่าพูดหรือกระทำไปแล้วจะให้ผลในทางลบ พฤติกรรมที่ไม่กล้าแสดงออก หรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการแสดงออกจึงเป็นนิสัยและเป็นการแสดงออกที่มีความวิตกกังวลควบคู่กันไปด้วย ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ในทางลบกับการเห็นคุณค่าในตนเอง (self-esteem) (กาญจนา พงศ์พิทักษ์, 2523)

มีงานวิจัยในต่างประเทศที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการเห็นคุณค่าในตนเองกับปัจจัยอื่น ๆ พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะสัมพันธ์กับการรับรู้ถึงการประสบความสำเร็จในชีวิตต่ำ (Low life satisfaction) การมีความวิตกกังวล (anxiety) และความซึมเศร้า (depression) (Rosenberg, 1985) และในทางกลับกัน การเห็นคุณค่าในตนเองสูงมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการศึกษาระดับมัธยม (academic success in high school) (O'Malley & Bachman, 1979) มีทัศนคติทางบวกในเรื่องการรับรู้ว่าตนเองเป็นบุคคลที่น่าสนใจ (positive sense of self-attractiveness) และความเชื่ออำนาจภายในตนเอง (internal locus of control) (Griffore, Kallen, Popovich, & Powell, 1990)

ซึ่งการเชื่ออำนาจควบคุมภายในและภายนอกตนเอง (Locus of Control) นี้ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคาดหวังในการทำพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลที่สำคัญอย่างหนึ่ง (Rotter, 1966) โดยมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสุขภาพของบุคคลในแง่ที่ว่า หากบุคคลมีความเชื่อว่าสุขภาพของตนเองมีผลมาจากการพฤติกรรมของตน ดังนั้นบุคคลก็จะตัดสินใจที่จะทำพฤติกรรมสุขภาพด้วยตนเอง แต่หากบุคคลมีความเชื่อว่าสุขภาพของตนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจาก

ปัจจัยภายนอกเป็นเหตุ และตนไม่สามารถจัดการกับสุขภาพของตนได้ การตัดสินใจที่จะทำพฤติกรรมสุขภาพก็จะแตกต่างไปจากในกรณีแรก

รูปแบบการเชื่ออำนาจควบคุมภายในและภายนอกตนเอง (Locus of control) ของบุคคล มีความสัมพันธ์กับระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ของบุคคล โดยบุคคลที่เชื่อในอำนาจควบคุมภายนอกตนเอง (External Locus of Control) คือเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อตนเองนั้น เป็นผลมาจากปัจจัยภายนอก ตนเองไม่สามารถที่จะกำหนดหรือควบคุมได้นั้น จะมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำกว่าคนที่เชื่อในอำนาจควบคุมภายในตนเอง (Internal Locus of Control) (Rotter, 1966 cited in Lloyd, 1985) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Martin (1978) ที่พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างระดับการเห็นคุณค่าในตนเองกับระดับของการเชื่ออำนาจควบคุมภายในและภายนอกตนเอง (Locus of Control) ในวัยรุ่นอเมริกันและอินเดีย

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ความหมายของการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

สถานิติบัญญัติของสหรัฐอเมริกา (1984 อ้างใน Tower, 1993) ให้ความหมายของการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 2 ความหมาย คือ

1. การจ้ำจอง การใช้ การเกลี้ยกล่อม การชักชวนโดยใช้สิ่งล่อใจ การล่อลวง หรือการบังคับ ชูเชิญเพื่อให้มีการตอบสนองทางเพศของผู้ใหญ่

2. การข่มขืน การรุกรานทางเพศ หญิงขายบริการ (prostitution) การที่ผู้ใหญ่แสวงหาผลประโยชน์ทางเพศกับเด็ก การร่วมประเวณีระหว่างชายหญิงที่มีบิดามารดาเดียวกัน (incest) หรือภายใต้สภาพการณ์ที่เห็นว่าสุขภาพและความปลอดภัยของเด็กที่เสี่ยงหรือมีอันตราย

สถาบันแห่งชาติสำหรับเด็กที่ถูกทอดทิ้งและทารุณกรรมของสหรัฐให้คำนิยามของการล่วงละเมิดทางเพศว่าคือ ประสบการณ์ทางเพศในวัยเด็กที่มีผลต่อศักยภาพการพัฒนาทางสุขภาพและจิตใจของเด็ก

การล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึงการกระทำในด้านกิจกรรมทางเพศต่อเด็กหรือวัยรุ่นในลักษณะต่างๆโดยที่เด็กหรือวัยรุ่นจะมีความยินยอม หรือไม่มีความยินยอมต่อการกระทำทางเพศนั้นๆ ทั้งนี้เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ใหญ่ หรือผู้กระทำ ซึ่งในเด็กอาจไม่มีความเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง และถือเป็นการละเมิดทางสังคมของครอบครัว (Schechter & Roberge, 1976) เกิดขึ้นเนื่องจากจิตไร้สำนึก หรือการแสวงหาผลประโยชน์จากสัมพันธ์แบบอำนาจนิยม โดยไม่คำนึงถึงอายุของเด็ก (Finkelhor & Hotaling, 1984) กล่าวได้ว่าการถูกล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง การกระทำใดๆต่อเด็กโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เด็กเป็นเครื่องมือตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ใหญ่ โดยเด็กที่ยังไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะเข้าใจถึงการ

กระทำเหล่านั้น อาจเกิดโดยการบังคับข่มขู่ หรือหลอกล่อ ชักชวน ให้สิ่งตอบแทน (Finkelhor & Korbin, 1988)

สรุปได้ว่า การล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึงการกระทำในรูปแบบต่างๆที่เกี่ยวข้องกับทางเพศ โดยใช้เด็กเป็นเครื่องมือเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ใหญ่

รูปแบบของการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

โดยทั่วไปแบ่งรูปแบบของการถูกล่วงละเมิดทางเพศจากการกระทำ (Tower, 1993 และ อุมพร ตรังคสมบัติ, มปป.) ดังนี้ คือ

1. การกระทำจากบุคคลภายในครอบครัว (Familial Abuse) เป็นการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดทางสายโลหิต หรือไม่ว่าโดยสายโลหิตหรือโดยกฎหมายก็ตามเรียกว่า “incest” โดยผู้ล่วงละเมิดทางเพศเป็นบุคคลที่เด็กรู้จักและคุ้นเคยมาก่อน เช่น บิดามารดา บิดาเลี้ยง ตลอดจนญาติ เพื่อนบ้าน ครู พบถึงร้อยละ 85 กรณีที่พบบ่อยที่สุด คือ บิดากับบุตรสาว

การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดทางสายโลหิต(incest) เป็นสิ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ที่ผิดปกติในครอบครัว ในกรณีที่บิดาเป็นผู้กระทำ พบว่า มารดามีลักษณะอ่อนแอ และไม่คอยทำหน้าที่ของมารดา แต่ให้บุตรสาวทำแทน มารดามักไม่ค่อยอยู่บ้านทำแต่งงาน ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาไม่ดี และมีความขัดแย้งเรื้อรัง ในเด็กความสัมพันธ์กับมารดาไม่ดี (Finkelhor 1984)

บิดาซึ่งถูกเลี้ยงดูมาอย่างไม่เหมาะสมในวัยเด็ก เช่น ถูกเลี้ยงดูมาแบบปล่อยปละละเลย หรือถูกทุบตีทารุณ หรือถูกเลี้ยงดูมาอย่างมีปมด้อย เมื่อบุคคลนั้นเข้าหาอบายมุขไม่ว่าจะเป็นสุรายาเสพติด และหากบุคคลนั้นไม่มีความสำรวมทางเพศ เป็นบุคคลที่มีความต้องการทางเพศและไม่ได้ดูแลเอาใจใส่เลี้ยงดูบุตรตั้งแต่มารัก ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ไม่มั่นคงต่อบุตร เมื่อได้รับสิ่งเร้าทางเพศ ก็เป็นการง่ายที่ทำให้บุคคลนั้นตัดสินใจล่วงเกินทางเพศกับบุตรสาว นอกจากนั้นมารดาบางคนก็ยินยอมให้บุตรสาวเป็นภรรยาสามีอีกคน (บิดาเลี้ยงของเด็ก) ทั้งนี้เพราะมารดากลัวการสูญเสียสถานภาพของตนเอง กลัวโดดเดี่ยวหากต้องแยกทางกับสามี มารดาเด็กเกือบทุกคนมักรู้สึกว่าตนเองไร้คุณค่า ไม่มีความมั่นคงในชีวิต อย่างในกรณีนี้ “หนูกับน้องนอนด้วยกัน ส่วนมารดานอนกับบิดาเลี้ยง ตกตึกทุกคืนบิดาเลี้ยงจะเข้ามาหาหนูและขู่หนู บิดาถอดกางเกงหนูแล้วก็ล่วงละเมิด วันแรกๆหนูเจ็บมาก ไม่กล้าร้องเสียงดัง พอทำกับหนูเสร็จก็ทำกับน้องหนูอีกคน เป็นอย่างนี้มานานแล้ว” (มนตรี สันทวีชัย 2536)

Mayer (อ้างใน Tower, 1993) อธิบายถึงรูปแบบการล่วงละเมิดทางเพศจากบุคคลภายในครอบครัว คือ

1.1 การรุกรานทางเพศ (sexual molestation) ผู้กระทำมีวิธีการต่างๆ ได้แก่ การสัมผัส โดยไม่มีเพศสัมพันธ์ การใช้ลิ้น (petting) การลูบไล้ การกอด (fondling) การอวดอวัยวะเพศของตน (exhibitionism) และการแอบมองอวัยวะเพศของผู้อื่น หรือแอบมองการมีเพศสัมพันธ์ของผู้อื่น (voyeurism)

1.2. การข่มขืน (sexual assault) ได้แก่ การใช้มือ ใช้ปาก หรืออวัยวะเพศของผู้กระทำ สัมผัสกับอวัยวะเพศของผู้ถูกกระทำ การช่วยตนเอง (masturbatory activities) การอมอวัยวะเพศชาย (fellatio) และการใช้ปากกระตุ้นอวัยวะเพศหญิง

1.3. การใช้กำลังข่มขู่ (forceable) เป็นรูปแบบที่ได้รับอันตรายมากที่สุด ได้แก่การบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ โดยใช้ความรุนแรง และข่มขู่เพื่อให้ผู้ถูกกระทำยินยอม

เด็กส่วนใหญ่ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้น ถูกบิดามารดาทอดทิ้ง ไม่ค่อยได้ดูแลใส่ใจ ทำให้บิดามารดาไม่สามารถปกป้องเด็กได้ การหย่าร้างของบิดามารดา เมื่อมารดาแต่งงานใหม่ และต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ทำให้เด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยบิดาเลี้ยงในขณะที่มารดาไม่อยู่ การที่ผู้ใหญ่กับเด็กนอนด้วยกันก็มีส่วนของการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้เช่นกัน (อุมาพร ตรังคสมบัติ 2542)

2. การกระทำจากบุคคลภายนอกครอบครัว หรือคนแปลกหน้า (Extrafamilial Abuse) คือ บุคคลที่เด็กไม่เคยรู้จักมาก่อน พบเพียง 40% เช่น คนขับรถ คนงานก่อสร้าง นายจ้าง เป็นต้น

การถูกล่วงละเมิดทางเพศอาจเกิดขึ้นกับครอบครัวที่มีลักษณะความเสี่ยง ได้แก่ ครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจต่ำ ครอบครัวที่แยกตัวโดดเดี่ยว ไม่ค่อยมีที่พึ่งพา หรือไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น มีการใช้ความรุนแรงกับเด็ก มีภาวะเครียด มีการใช้สารเสพติด โดยเฉพาะแอลกอฮอล์ มีความเป็นอยู่อย่างแออัด หรืออยู่รวมกันหลายครอบครัว มีความผิดปกติทางจิต บิดาหรือมารดาเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็ก

ลักษณะการถูกล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก

การถูกล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก สามารถพบได้ในหลายลักษณะ (ภาวิณี อ่อนนาค, 2538) ดังนี้

1. แบบที่ไม่มี การสัมผัสทางร่างกาย เป็นลักษณะที่ผู้กระทำผิดเจตนาที่จะกระตุ้น หรือปลุกเร้า เพื่อให้สำเร็จความใคร่ตามความต้องการทางเพศของตน โดยพบในลักษณะเช่น การเปลือยกาย การให้เด็กดูอวัยวะเพศ แอบดูเด็กอาบน้ำ พุดจาสิงแ่งสองง่าม หรือพุดจาหยาบโลนกับเด็ก เป็นต้น

2. แบบที่มีการสัมผัสทางร่างกาย มี 2 ลักษณะ คือ

2.1 ลักษณะที่ยังไม่ถึงขั้นล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศ เช่น การสัมผัสเต้านมหรือลูกคลำ กอดจูบ จูบไล้ตามร่างกายของเด็ก ทั้งด้วยมือ หรือปาก การให้เด็กจับอวัยวะเพศหรือสำเร็จความใคร่ให้ผู้กระทำ

2.2 ลักษณะที่มีการล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของเด็ก โดยใช้มือหรืออวัยวะเพศของผู้กระทำ ได้แก่ การข่มขืน กระทำชำเรา

ลำดับขั้นของการถูกล่วงละเมิดทางเพศ (Sgroi, 1982 อ้างใน Tower, 1993)

การล่วงละเมิดทางเพศกับผู้ถูกกระทำอาจจะค่อยๆแสดงออกถึงพฤติกรรมที่สามารถวัดใจผู้ถูกกระทำได้ ถ้าผู้ถูกกระทำมีความยินยอมแล้วผู้กระทำจะค่อยๆเพิ่มลำดับของการล่วงละเมิดทางเพศขึ้นเรื่อยๆ แต่ลำดับขั้นของการถูกล่วงละเมิดอาจไม่เป็นไปตามขั้นในทุกๆกรณีก็ได้ดังนี้ คือ

1. การเปลือยกายบางส่วนของผู้กระทำ
2. การเปลือยผ้าต่อหน้าผู้ถูกกระทำ
3. การใช้อวัยวะเพศของผู้ถูกกระทำ
4. การแอบดูเด็กอาบน้ำ ถอดเสื้อผ้า หรือการขับถ่าย
5. การจูบหอมเด็กในลักษณะที่ไม่เหมาะสม
6. การจูบไล้บริเวณหน้าอก อวัยวะเพศ ต้นขา สะโพก หรือก้น
7. การช่วยเหลือตนเองทั้งต่อหน้าและลับหลัง
8. การใช้ปากกระตุ้นอวัยวะเพศชายทั้งของผู้กระทำหรือเด็ก
9. การใช้ปากกระตุ้นอวัยวะเพศหญิงทั้งของผู้กระทำหรือเด็ก
10. การใช้นิ้วกับกัน
11. การใช้อวัยวะเพศชายผ่านช่องคลอด
12. การใช้นิ้วกับอวัยวะเพศหญิง
13. การใช้อวัยวะเพศชายผ่านก้น
14. การพยายามมีเพศสัมพันธ์ (dry intercourse) โดยใช้อวัยวะเพศชายถูไถกับอวัยวะสืบพันธุ์บริเวณไส้ตรง ต้นขาด้านใน หรือก้นของเด็ก

ลักษณะของผู้กระทำผิด

อาจจัดแบ่งผู้กระทำผิดได้ใน 2 ลักษณะ (อัมพล สุอำพัน, 2527) คือ

1. พวกที่ชอบใช้กำลังบังคับขู่เข็ญ ผู้กระทำผิดลักษณะนี้ มักทำเพียงครั้งเดียว หรือกระทำจำนวนน้อยครั้ง ส่วนใหญ่มีการทำร้ายร่างกายร่วมด้วย เพื่อเป็นการขู่ให้เด็กยอมมีเพศสัมพันธ์

ด้วย ผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศมักเป็นเด็กหญิงอายุระหว่าง 8-10 ปี แต่อาจพบในเด็กเล็กได้ เด็กเหล่านี้มักมีอาการบาดเจ็บทางร่างกาย อาจถึงกับพิการ พบว่ามีผลกระทบต่อจิตใจเด็กมาก

2. พวกที่ไม่ได้ใช้กำลังบังคับ มักมีลักษณะของการหลอกล่อ ชักชวนให้เด็กทำ เพื่อแลกกับสิ่งตอบแทนที่นำมาล่อเด็ก เช่น รางวัล เงิน ขนม ของเล่น หรือการมีความสัมพันธ์พิเศษ (เป็นคนโปรด) ของผู้ใหญ่ เป็นต้น เช่น “เด็กอายุ 12 ปี คนหนึ่งเล่าถึงสิ่งที่บิดาเลี้ยงสั่งให้ถอดเสื้อผ้าว่า บิดาบอกว่า เด็กดี ผู้ใหญ่สั่งอะไรก็ต้องทำตาม”

ลักษณะร่วมผู้กระทำผิด มักจะมีลักษณะคล้ายๆกัน ได้แก่ มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกกระทำมีลักษณะที่ไม่ดี ผู้กระทำติดสารเสพติด ดื่มสุรา เป็นบุคคลที่ขาดความยืดหยุ่น เก็บกดความรู้สึกทางเพศ ขาดความยับยั้งชั่งใจ มีศีลธรรม-จริยธรรมต่ำ บางคนอาจมีบุคลิกภาพแบบอันธพาล ก้าวร้าว ชอบใช้ความรุนแรง ผู้กระทำผิดเหล่านี้ส่วนใหญ่ มีความสัมพันธ์ทางเพศแบบคนทั่วไปที่มีลักษณะชอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็กมีเป็นส่วนน้อย (สำนักคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ 2541) โดยทั่วไปผู้กระทำผิด อาจจะไม่มีความผิดปกติแต่อย่างใด อาจดูภายนอกเป็นคนดี เคร่งครัดศีลธรรม แต่เมื่อทำความรู้จักให้มากขึ้น จะพบว่าเป็นคนไม่ยืดหยุ่น เก็บกดความรู้สึกทางเพศ และขาดความยับยั้งชั่งใจ (อัมพล สุอำพัน 2527)

สาเหตุของการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

การเกิดการล่วงละเมิดทางเพศ มีสาเหตุมาจากปัจจัยต่างๆ ซึ่งอาจมาจากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่ง ขึ้นอยู่กับความซับซ้อน และความแตกต่างกันแต่ละราย จากการศึกษาถึงสาเหตุที่มีผลผลักดันให้เกิดการกระทำผิดนี้ สรุปได้ว่ามีผลมาจากปัจจัยดังนี้ คือ

1. สภาพภายในตัวของผู้กระทำผิด ได้แก่ เคยมีประวัติถูกทารุณมาก่อนในวัยเด็ก มีปัญหาด้านจิตใจทางจิตเวช เช่น ชอบมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก มีคุณธรรมในจิตใจต่ำ ขาดการยับยั้งชั่งใจ มีปัญหาทางด้านอารมณ์จากความกดดัน หรือความเครียดที่มากผิดปกติ เช่น ชีวิตสมรสมีปัญหาทำให้เกิดการเก็บกดทางเพศ หาทางระบายที่ไม่เหมาะสม เช่น ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์กับคนวัยใกล้เคียงกันได้ จนกลายเป็นความผิดปกติทางเพศอย่างรุนแรง จึงหาทางออกกับคนที่อ่อนแอกว่า และพวกที่ใช้สารยาเสพติด ทำให้ขาดการยั้งคิด และมีแนวโน้มกระทำผิดได้ง่าย (ภาวิณี อ่อนนาค, 2538)

2. สภาพภายในครอบครัว พบว่ามีความเสี่ยงสูง ในสภาพครอบครัวที่มีปัญหา เช่น ปัญหา ความยากจน ความสัมพันธ์ไม่ดี มีการทะเลาะขัดแย้งตลอดเวลา เกิดภาวะเครียดเสมอ ขาดความอบอุ่น มีการเลี้ยงดูไม่เหมาะสม ขาดการดูแลเอาใจใส่ ปล่อยเด็กไว้ตามลำพัง เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบได้ในครอบครัวที่บทบาทของบิดาหรือมารดาไม่เหมาะสมโดยใช้การกระทำนี้ เพื่อ

ทดแทนบางสิ่งบางอย่าง เช่น กรณีที่เกิดจากบิดาเลี้ยง มารดาหรือมารดาเลี้ยง หรือผู้อุปการะ เป็นต้น หรือยอมให้เกิดการกระทำนี้ขึ้นเพื่อเหตุผลบางประการของตน หรือไม่มีอำนาจที่จะขัดขวางจึงต้องจำยอมให้เกิด (ภาวิณี อ่อนนาค, 2538:60)

3. สภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวที่แออัด อยู่ร่วมกันหลายครอบครัว ทำให้การไปมาหาสู่เข้าออกภายในบ้านสะดวก รวมทั้งครอบครัวที่แยกอยู่โดดเดี่ยว ห่างไกลชุมชนหรือในแหล่งที่มีการช่วยเหลือหรือความสัมพันธ์ทางสังคมต่ำ แหล่งที่มีการใช้สารเสพติดมาก ทำให้ขาดการยั้งคิดและทำผิดได้ง่าย (ภาวิณี อ่อนนาค, 2538:60)

4. ค่านิยมทางเพศ สังคมทั่วไปคิดว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง อีกทั้งคิดว่าผู้หญิงจะเป็นผู้ตอบสนองทางเพศให้กับชายแต่ฝ่ายเดียว เมื่อใดก็ตามที่เขาถูกกดขี่บ้าง อาจจากภรรยาของเขา จากหัวหน้างานที่เป็นผู้หญิง เขาก็ต้องหาทางระบายกับเด็กหญิงเป็นการตอบสนองปมด้อยที่เขาถืออยู่ และเหยื่ออาจเป็นบุตรของเขาเอง (มนตรี สันทวีชัย 2537:35-36)

5. สื่อมวลชน อาจจะเป็นเหตุทางอ้อมที่สร้างค่านิยมที่ผิดๆ ในเรื่องเพศ รวมไปถึงการมีส่วนร่วมกระตุ้นเรื่องเพศมากขึ้น ด้วยภาพถ่ายลามกอนาจาร (กมล รอดคล้ายและคณะ, 2540)

ผลกระทบของการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็ก

การล่วงละเมิดทางเพศ ก่อให้เกิดผลกระทบหลายด้าน ทั้งกับตัวเด็ก ครอบครัว และสังคม ซึ่งส่งผลในทุกด้านโดยเฉพาะกับตัวเด็ก

1. ผลกระทบต่อเด็ก ส่งผลทั้งระยะสั้น และระยะยาว แบ่งออกเป็นผลกระทบในด้านต่างๆ ได้แก่

ก. ผลกระทบระยะสั้น (short-term effect) ส่งผลกระทบในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ด้านร่างกาย พบว่ามีอาการฉีกขาดของอวัยวะเพศหรือทวารหนัก เกิดบาดแผล และเลือดออกมาทางช่องคลอดหรือทวารหนัก เกิดอาการติดเชื้อ หรือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการอักเสบของอวัยวะต่างๆ เช่น มดลูก ท่อทางเดินปัสสาวะ เป็นต้น รวมทั้งการตั้งครรภ์ (Krugman, 1991) บางรายอาจถูกทำแท้งโดยบิดาของเด็กเอง (Meiselman, 1978) มีการทำร้ายทางร่างกาย เนื่องจากการใช้กำลังบังคับข่มขู่ บางรายอาจเสียชีวิตหรือพิการได้ มีปัญหาการนอนหลับยาก และการกินที่ผิดปกติ (J.Peters, 1976)

2. ด้านเพศ พบว่าเด็กที่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศมีปัญหาทางเพศ คือ มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมกับวัย ได้แก่ มีการสำเร็จความใคร่อย่างเปิดเผย มีความอยากรู้ อยากเห็นในเรื่องเพศมากเกินไป ชอบโชว์อวัยวะเพศบ่อยๆ (Friedrich et al., in press; Tufts, 1984 cited in Browne and Finkelhor, 1986)

3. ด้านอารมณ์และการรับรู้ตนเอง พบว่าเด็กเหล่านี้มีผลกระทบทางอารมณ์ในด้านลบที่ส่งผลต่อเด็กมาก เด็กมีปัญหาทางจิตสังคม ซึ่งจะปรากฏออกมาทั้งภายใน และภายนอกจิตใจ อาการที่ส่งผลต่อภายในจิตใจ ได้แก่ ปัญหาด้านการนอน และการกิน ความกลัว และโรคกลัว ซึมเศร้า รู้สึกผิด ความอาย รู้สึกว่าตนเองไร้คุณค่า และความโกรธ อาการที่ส่งผลออกมาภายนอก ได้แก่ ปัญหาการเรียน การหนีออกจากบ้าน ความก้าวร้าว มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม มีพฤติกรรมก่อความวุ่นวายในบ้าน มีการทะเลาะวิวาท หรือต่อสู้กับพี่น้อง หรือเพื่อน (Anderson, Bach, and Griffith, 1981)

4. ด้านสังคม พบว่ามีปัญหาในด้านการปรับตัวที่โรงเรียน มีพฤติกรรมกระทำผิดกฎหมาย การหยุดเรียนกลางคัน (Anderson et al.; 1981) มีการออกจากบ้านก่อนอายุ 18 ปี (Meiselman, 1978) และการแต่งงานก่อนวัยอันสมควร (Herman, 1981)

ข. ผลกระทบระยะยาว (long-term effect) มีผลกระทบด้านต่างๆดังนี้

1. ด้านการรับรู้ตนเอง พบว่าอาการซึมเศร้า เป็นอาการที่พบมากที่สุด ในผู้ใหญ่ที่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็ก ชอบทำลายตนเอง มีความคิดฆ่าตัวตาย มีความวิตกกังวล มีอาการโรคประสาท ผันร่าย มีปัญหาด้านการนอนหลับ รู้สึกโดดเดี่ยว รู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากคนอื่น มีการรับรู้ถึงภาพลักษณ์ของตนเองทางด้านลบ (negative self-image) และเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (Courtois, 1979; Bagley and Ramasy, 1985; Sedney and Brooks, 1984; Herman, 1981; Meiselman, 1978; Briere, 1984; Harison, Lumry & Claypatch, 1984)

2. ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล พบว่ามีปัญหาด้านสัมพันธภาพทั้งกับผู้ชายและผู้หญิง ตลอดจนบิดามารดาของผู้ถูกระทำ มีความยากลำบากในการเป็นมารดาให้กับบุตรของตนเองด้วย นอกจากนั้นยังมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อมารดาของตนเอง หรือกับคนที่เป็นผู้ล่วงเกิน (Deyong, 1982) มีความรู้สึกทางลบกับบิดา (Meiselman, 1978) มีความรู้สึกไว้วางใจต่อผู้อื่นได้ยาก (Briere, 1984) มีความกลัวในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่ครอง (Courtois, 1979)

3. ด้านเพศ มีปัญหาด้านการปรับตัวในเรื่องเพศ เป็นปัญหาที่รุนแรงมาก ทำให้ไม่มีความสุขในการมีกิจกรรมทางเพศ หลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ มีความไม่พึงพอใจกับความสัมพันธ์ทางเพศของตนเอง รู้สึกว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งไม่ดี มีความต้องการในเรื่องเพศลดลง หรือไม่ก็มีพฤติกรรมทางเพศที่ล่าช้า (Meiselman, 1978; Langmade, 1983; Briere, 1984)

4. ด้านสังคม เด็กที่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ มีแนวโน้มที่จะเป็นโสเภณีเด็ก มีอาการติดยาและติดยาเสพติด (James & Meyerding, 1971; Silbert & Pines, 1981)

5. ด้านจิตใจ ก่อให้เกิดบาดแผลทางใจ อธิบายกลไกของการเกิดแผลทางใจในการล่วงละเมิดทางเพศไว้ 4 ประการ คือ (Finkelhor & Browne อ้างในอุมาพร ตรังคสมบัติ, มปป.)

5.1 ความตื่นตระหนกทางเพศ (traumatic sexualization) การที่เด็กถูกระงับทางเพศก่อนวัยอันควร และผู้ใหญ่มีพฤติกรรมส่งเสริมการตอบสนองทางเพศของเด็ก เช่น การให้รางวัล ให้ความเอ็นดูเป็นพิเศษ ทำให้เด็กหันมาใช้พฤติกรรมทางเพศเป็นเครื่องมือให้ได้มาซึ่งสิ่งของที่ตนต้องการ นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร มีความสับสนในเอกลักษณ์ทางเพศ และมีการกระตุนทางเพศที่ผิดปกติ

5.2 ความรู้สึกไม่มีอำนาจ (powerlessness) หมายถึงความรู้สึกช่วยตนเองไม่ได้ ควบคุมสถานการณ์รอบตัวไม่ได้ เนื่องจากการถูกทำร้ายทางร่างกาย นำไปสู่ความกลัวหรือความวิตกกังวล

5.3 ความรู้สึกมีมลทิน (stigmatization) เด็กจะมีความรู้สึกแตกต่างจากเด็กคนอื่น เป็น "สินที่ชำรุด" นำไปสู่ความอาย ความรู้สึกผิด รู้สึกตนเองไร้ค่า อารมณ์เศร้า

5.4 ความรู้สึกถูกทรยศ (betrayal) เด็กรู้สึกว่าตนเองถูกทรยศ เพราะถูกใช้เป็นเครื่องมือบำบัด ความต้องการทางเพศ โดยบุคคลที่ตนเองไว้วางใจ ความรู้สึกนี้อาจแผ่ไปยังบุคคลอื่น ทำให้เด็กขาดความเชื่อใจผู้ใหญ่

อาการทางจิตที่เกิดขึ้น แบ่งได้เป็น 2 ระยะคือ

1. ระยะเริ่มแรก เกิดในระยะเวลาที่เด็กเพิ่งถูกล่วงเกินทางเพศมีอาการหวาดกลัว ฝันร้าย วิตก กังวล เเสบซึม ตกใจง่าย มีอาการเจ็บป่วยทางร่างกายเนื่องจากปัญหาทางอารมณ์ (psychosomatic disorder) หรือมีระบบสรีระแปรปรวน เด็กเล็กอาจปัสสาวะรดที่นอน ปวดอวัยวะเพศ

เด็กบางคนอาจเกิดความผิดปกติที่เรียกว่า Post-traumatic Stress Disorder เป็นอาการเนื่องจากการประสบกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญ กลไกการปรับตัวที่เคยใช้ในชีวิตรประจำวันใช้ไม่ได้ผล เกิดความวิตกกังวลมาก นำไปสู่ความผิดปกติทางจิตและระบบประสาทอัตโนมัติที่ตื่นตัวมากเกินไป (hyperarousal state) คือรู้สึกเหมือนตนเองกำลังประสบเหตุการณ์สะเทือนขวัญ (flashback) บางรายถูกทารุณรุนแรงกลายเป็นโรคจิตช่วงสั้น ๆ ได้ (brief reactive psychosis)

2. ระยะหลัง เด็กจะมีปัญหาเกี่ยวกับพัฒนาการทางจิตใจ เช่น มีปัญหาในพัฒนาการไว้วางใจพื้นฐานต่อบุคคลและสังคมรอบตัว ความรู้สึกตนเองเสียไป ความรู้สึกผิด โกรธ ความอาย นำไปสู่ความซึมเศร้า บางรายถึงขั้นพยายามฆ่าตัวตาย พฤติกรรมทางเพศเมื่อโตขึ้นอาจผิดปกติ เด็กบางคนมีลักษณะยั่วยวน มีพฤติกรรมสำส่อน กลายเป็นเด็กเก็บกด ไม่สามารถมีความสุขทางเพศเมื่อโตขึ้น จากการศึกษาในคนไข้พบว่า ร้อยละ 40-70 เกิดความผิดปกติทางจิต ในเด็กอายุ 2-17 ปี จำนวน 207 รายที่ถูกล่วงเกินทางเพศ พบว่าร้อยละ 38.2

ของเด็กทั้งหมดมีความผิดปกติในการปรับตัว และมีอารมณ์เศร้าร้อยละ 22 นอกจากนั้นพบว่า มีโรคประสาทวิตกกังวล พฤติกรรมเกเร

2. ผลกระทบต่อครอบครัว เมื่อมีเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศ อาจจะต้องมีการส่งเด็กไปอยู่ที่อื่น เนื่องจากต้องมีผู้ดูแลปกป้องเด็ก ในกรณีที่ผู้กระทำผิดเป็นบิดาเด็ก ทำให้มีปัญหาภายในครอบครัวได้ (มนตรี สันทวิชัย, 2537)

3. ผลกระทบต่อสังคม จากการศึกษาย้อนเกี่ยวกับ คดีเยาวชนที่กระทำผิดทางด้าน ยาเสพติด และการค้าประเวณีพบว่า บางรายมีประวัติของการเคยตกเป็นเหยื่อของการล่วงละเมิดทางเพศและในเด็กเร่ร่อนมีส่วนสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่อของการกระทำ (ภาวิณี อ่อนนาค, 2538)

ความรุนแรงของบาดแผลทางจิตใจ

ระดับความรุนแรงของบาดแผลทางจิตใจที่เกิดขึ้น (Tower, 1993) ขึ้นอยู่กับ

1. รูปแบบของการล่วงละเมิดทางเพศ (The type of abuse) ผู้กระทำเป็นบุคคลภายในครอบครัว จะส่งผลกระทบต่อจิตใจของเด็กมากกว่า ผู้กระทำที่เป็นบุคคลภายนอกครอบครัว
2. ลักษณะของผู้กระทำ (The identity of the perpetrator) ผู้กระทำผิดยิ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเด็กมากเท่าไร ยิ่งส่งผลต่อความเจ็บปวดทางจิตใจของเด็กมากเท่านั้น
3. ระยะเวลาของการล่วงละเมิดทางเพศ (The duration of the abuse) พบว่าการล่วงละเมิดทางเพศยิ่งเป็นระยะเวลายาวนาน จะยิ่งมีผลต่อความเจ็บปวดทางจิตใจมาก
4. ความถี่ของการล่วงละเมิดทางเพศ (The frequency of the abuse) จำนวนครั้งในการล่วงละเมิดทางเพศยิ่งมากครั้ง จะยิ่งส่งผลต่อความเจ็บปวดทางจิตใจสูง
5. การใช้กำลังบังคับ และการก้าวร้าว (Force and Aggression) พบว่าการใช้กำลังบังคับและการก้าวร้าว มีความสัมพันธ์ต่อบาดแผลทางจิตใจสูงขึ้น

จากบาดแผลทางจิตใจที่เกิดขึ้นกับเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศดังกล่าว มีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่เด็กเหล่านั้นจะได้รับการช่วยเหลือบำบัดรักษา เพื่อให้สามารถจัดการกับปัญหาและดำรงชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การช่วยเหลือและการบำบัดรักษาสำหรับเด็กวัยรุ่นที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ

การบำบัดรักษาวัยรุ่นที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้น (Tower, 1993 : 349) ควรมีเป้าหมายเพื่อ

1. ช่วยให้มีการได้ระบายออกถึงความรู้สึกต่าง ๆ เช่น ความโกรธ ความกลัว ความรู้สึกผิด ความละอาย และความสูญเสีย

2. ช่วยให้มีสมาธิเข้าใจถึงคุณค่า และเป้าหมายในชีวิตได้อย่างเหมาะสม
3. จัดให้มีการฝึกฝนทักษะทางด้านสังคม การกล้าแสดงออก และการสื่อสาร
4. จัดให้มีการช่วยเหลือในการควบคุมอารมณ์ การตัดสินใจ และการแก้ไขปัญหา
5. ช่วยให้ผู้ช่วยเหลือมีความรู้สึกว่าเขาสามารถจัดการกับชีวิตของเขาได้
6. ช่วยให้ผู้ช่วยเหลือสามารถอาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีความบกพร่องในหน้าที่(dysfunctional family) ได้
7. เพิ่มการเห็นคุณค่าในตนเองให้มากขึ้น และมีการปรับปรุงแก้ไขหน้าที่ทางสังคม
8. ช่วยให้ผู้ช่วยเหลือเข้าใจในเรื่องเพศในทางที่เหมาะสม
9. รับรองได้ว่าผู้ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศจะไม่กลับไปมีพฤติกรรมฆ่าตัวตาย ทำลายตนเอง การใช้สารเสพติด หรือมีปัญหาด้านการกิน

หลักสำคัญของการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ มีอยู่ 4 ประการ (ภาวิณี อ่อนนาค, 2538 : 62-64) คือ

1. ดูแลรักษาบริเวณทางร่างกาย
2. ดูแลรักษาบริเวณทางด้านอารมณ์
3. ป้องกันเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศอีก
4. วางแผนการรักษาระยะยาวทั้งทางกายและจิตใจ สำหรับเด็กและครอบครัวรวมทั้งการติดตามอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้นเป้าหมายสำคัญของการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศคือ การให้การรักษาระยะยาวทางด้านจิตใจแก่เด็ก เนื่องจากเด็กเหล่านี้จะได้รับผลกระทบทางด้านจิตใจที่ยาวนาน จำเป็นต้องได้รับการประคับประคองทางด้านจิตใจและการบำบัดรักษาทางจิต ซึ่งได้แก่การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคล หรือกลุ่ม เด็กแต่ละคนใช้เวลาในการรักษาแตกต่างกันตามแต่ระดับความรุนแรงที่เกิดขึ้น เพื่อให้เด็กมีการปรับตัวทางด้านจิตใจและอารมณ์ที่ดีขึ้น และควรมีการให้การปรึกษาเป็นกลุ่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Herman และ Schatzow (1984) ศึกษาการทำกลุ่มจิตบำบัดในผู้หญิงที่มีประวัติถูกทารุณทางเพศที่เกิดจากบุคคลในครอบครัว 30 คน ติดตามการรักษาหลังเลิกกลุ่มจิตบำบัดนาน 6 เดือน พบว่าสมาชิกส่วนใหญ่มีความภาคภูมิใจเพิ่มขึ้น ร้อยละ 80 โดยมีความรู้สึกผิดและละอายใจน้อยลง นอกจากนั้นยังสามารถป้องกันตนเองได้ดีขึ้นร้อยละ 75 รวมทั้งมีความรู้สึก

โดดเดี่ยวลดลงอย่างชัดเจน แต่ในทางตรงกันข้ามการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่นในการทำงานและการมีความสัมพันธ์ทางเพศไม่ดีขึ้น และ Orr และ Downes (1985) ทำการศึกษาประเมินภาพลักษณ์ของตน และสภาพจิตใจว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการถูกล่วงละเมิดทางเพศหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำนวน 20 คน นำมาตอบแบบวัดภาพลักษณ์ของตน (OSIQ) ของ Offer พบว่า วัยรุ่นหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ มีการมองภาพลักษณ์ของตนไปทางลบในด้านทัศนคติทางเพศ ความสัมพันธ์ทางครอบครัว และการจัดการกับสิ่งแวดล้อม เมื่อนำกลุ่มตัวอย่างไปเปรียบเทียบกับกลุ่มผู้ป่วยวัยรุ่นหญิงที่ไม่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาทางด้านเป้าหมายทางการศึกษาและอาชีพ และการจัดการกับสิ่งแวดล้อม แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Poter , Blick, and Sgroi (1982) ได้บรรยายถึงความรู้สึกของเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ว่า พวกเขาจะมีความรู้สึกหลากหลายแตกต่างกัน คือ เป็นความรู้สึกกลัวจากการถูกคุกคาม ละอายใจเกี่ยวกับการถูกเปิดเผยเรื่องราว รู้สึกกลัว ซึมเศร้าเรื้อรัง รู้สึกโกรธและไม่เป็นมิตร รู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจากการบกร่องหักชะงักทางสังคม การบังคับใจตนเองและควบคุมทำไม่ได้ลำบาก

Stem et, al. (1995) ได้ศึกษาผลกระทบระยะสั้นของการล่วงละเมิดทางเพศ ในเด็กที่ไม่ถูกและที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำนวน 84 คน เป็นชาย 22 คน หญิง 62 คน มีอายุอยู่ระหว่าง 5-15 ปี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดซีดีไอ (CDI : Children's Depression Inventory) ของ Kovacs., แบบวัดซีบีซีแอล (CBCL : The Child Behavior Checklist) ของ Achenbach และ Edelbrock. และแบบวัดอัตมโนทัศน์ของ Piers และ Harris. (Piers Itarris Self-Concept Scale) พบว่าเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศมีภาวะความซึมเศร้าสูงกว่า การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำกว่า และมีปัญหาทางด้านพฤติกรรมมากกว่าเด็กที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

Stem AE. (1995) ได้ทำการศึกษาถึงความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ภาวะซึมเศร้า พฤติกรรมและการทำหน้าที่ของครอบครัวในกลุ่มเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ โดยทำการศึกษาในเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ 84 คน และครอบครัวของเด็กนำมาเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม ในด้านผลกระทบระยะสั้น พบว่ากลุ่มพ่อแม่เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ มีความล้มเหลวในชีวิตสมรส ไม่มีงานทำ มีปัญหาการสื่อสารกับครอบครัว และมีสุขภาพจิตในชีวิตสมรสแย่ ส่วนเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ มีภาวะซึมเศร้ามาก มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

Esparza DV. Esperat MC. (1996) ได้ศึกษาถึงผลกระทบของเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในกลุ่มแม่วัยรุ่นที่มีอายุ 13-20 ปี ชาวเม็กซิกัน-อเมริกัน และชาวแอฟริกา-อเมริกา จำนวน 124 คน พบว่า แม่วัยรุ่น 44% เคยมีประสบการณ์ถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็ก และจะมีความ

แตกต่างจากกลุ่มแม่วัยรุ่นที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในด้าน การมองตนเอง ความภาคภูมิใจ ในตนเอง ความสุขสบายของร่างกาย การยอมรับเรื่องเพศ ความปลอดภัยในการคบเพื่อน ความสัมพันธ์กับครอบครัว ความเชื่อมั่นในการศึกษาการปฏิบัติตามกลุ่มสังคม การประสบความสำเร็จในการเรียน และความคงเส้นคงวาในการมีสัมพันธภาพซึ่งจะมีแนวโน้มไปในทางต่ำ

Romans S., Martin J. and Mullen P. (1996) ศึกษาเปรียบเทียบถึงความรู้สึกเห็นคุณค่า ในตนเอง ระหว่างสตรีที่เคยมีประวัติถูกทารุณกรรมทางเพศ กับสตรีที่ไม่เคยมีประวัติถูกทารุณกรรมทางเพศ โดยตั้งสมมติฐานว่า สตรีที่เคยถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยเด็ก น่าจะมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ เมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ โดยทำการศึกษา 2 ขั้นตอน 1. ทางไปรษณีย์ และ 2. การสัมภาษณ์ ซึ่งการสัมภาษณ์เป็นการประเมินความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และการเปลี่ยนแปลง พบว่า การเปลี่ยนแปลงทางจิตสังคมเป็นตัวทำนายถึงความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ เหมือนกันทั้ง 2 กลุ่ม คือ การถูกเฝ้าติดตาม การอยู่ตามลำพัง และการควบคุมที่มากเกินไปของพ่อแม่ ทำให้เกิดภาวะซึมเศร้า และความผิดปกติทางจิต โดยนำไปสู่การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ จากกลุ่มสตรีที่เคยถูกทารุณทางเพศในวัยเด็ก และในสตรีกลุ่มนี้ พบว่ามีค่าความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย โดยความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของสตรี 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกัน 12 ข้อ จาก 30 ข้อ และ 2 ใน 5 เป็นปัจจัยของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองทั่วไป ในด้านการมองแต่เหตุการณ์ในแง่ร้าย และคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นกับโชคชะตา แต่ไม่แตกต่างในด้านความพอใจในความสามารถของตนเอง และการประเมินคุณค่าของตนเอง และได้สรุปว่า คำทำนายความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของสตรี ประกอบด้วย อารมณ์พื้นฐานในวัยเด็ก สัมพันธภาพที่ไม่ดีกับมารดา การมีความสามารถต่ำ การถูกทารุณกรรมทางเพศ ความบกพร่องทางจิตทั้งในอดีตและปัจจุบัน

Mc Cauley J. (1997) ศึกษาบุคลิกลักษณะของสตรีที่มีประวัติถูกกระทำทารุณกรรม โดยศึกษาในสตรี 1931 คน พบว่า สตรี 424 คน (22%) เป็นผู้ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ หรือถูกทารุณกรรมทางกาย เมื่อสมัยยังเป็นเด็ก พบว่ากลุ่มหญิงที่เคยถูกทารุณกรรมจะมีอาการทางกายมากกว่าที่ไม่เคยมีประสบการณ์ถูกทารุณกรรม และมีคะแนนของภาวะซึมเศร้า ความวิตกกังวล อาการทางกายจากจิตใจ ในระดับสูง และมีคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

Tebbutt J. (1997) ได้ทำการศึกษาเพื่อประเมินการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมและ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ในเด็กหลังจากถูกทารุณกรรมทางเพศมาแล้ว 5 ปี ในเด็ก 64 คน จากทั้งหมด 84 คน พบว่า 34% ของเด็กมีภาวะซึมเศร้า 43% มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และ 46% มีความบกพร่องของพฤติกรรม แต่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ และเด็กบางคนมีอาการดีขึ้นเท่ากับเด็กที่มีอาการแย่ลง โดยไม่มีรูปแบบการเปลี่ยนแปลงที่แน่ชัด มีเพียงความสัมพันธ์ด้านการใกล้ชิดกับผู้ล่วงละเมิดที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับภาวะซึมเศร้า

ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และเหตุการณ์ก่อนที่จะได้รับทารุณกรรมทางเพศ ซึ่งสัมพันธ์กับอัตราอุบัติการณ์ที่เพิ่มขึ้นของพฤติกรรมที่มีปัญหา ในเด็กที่มีอายุมากกว่าจะมีภาวะซึมเศร้ามากกว่า และมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำกว่า แต่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาน้อยกว่าเด็กที่อายุน้อย การวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ภาวะซึมเศร้า และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กเป็นตัวชี้วัดถึงผลของสภาพจิตของเด็กเมื่อเวลาผ่านไปนาน 5 ปี

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศและเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยผลที่ได้จะนำความเข้าใจในความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างเยาวชนทั้งสองกลุ่มมากขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการช่วยเหลือเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ให้มีการพัฒนาเป็นบุคคลที่มองเห็นคุณค่าในตนเอง มีการมองโลกได้ตามความเป็นจริง สามารถใช้ความสามารถของตนได้อย่างเต็มที่และดำรงชีวิตอยู่ในภาวะปกติสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนหญิงในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพรที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศกับเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

สมมติฐานของการวิจัย

เยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพรมีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกับเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง เยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร จำนวน 50 คน และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่ได้อยู่ในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร จำนวน 50 คน
2. ตัวแปรในงานวิจัย
 1. ตัวแปรต้น คือ เยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ
 2. ตัวแปรตาม คือ คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองจากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของณัฐนันท์ คงคาหลวง ที่พัฒนามาจาก Coopersmith Self-Esteem Inventory: Adult Form – Coopersmith, 2002

คำจำกัดความในการวิจัย

การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การพิจารณา ตัดสินคุณค่าของตน แสดงทัศนคติที่บุคคลมีต่อตนในการยอมรับหรือไม่ยอมรับตนเอง และแสดงถึงขอบเขตของความเชื่อที่บุคคลมีต่อความสำคัญ ความสำเร็จ และความมีคุณค่าในตนซึ่งเป็นประสบการณ์ส่วนตัวที่ถ่ายทอดสู่คนอื่น โดยแสดงออกทางคำพูดและพฤติกรรมอื่นๆ ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึงคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่ได้จากการตอบแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่ผู้วิจัยพัฒนามาจาก The Coopersmith Self-Esteem Inventory, 2002 ของ Coopersmith

เยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง เด็กและวัยรุ่นหญิงที่ตกเป็นเป็นเครื่องมือตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ใหญ่ โดนกระทำในรูปแบบต่างๆที่เกี่ยวข้องกับทางเพศ และผู้โดนกระทำเหล่านั้นต้องมีอายุต่ำกว่า 18 ปี หรือถือว่าเป็นผู้เยาว์ตามกฎหมาย ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึงเยาวชนหญิงในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร จำนวน 50 คน

เยาวชนหญิงที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึงเด็กและวัยรุ่นหญิงที่ไม่เคยมีประวัติในการตกเป็นเป็นเครื่องมือตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ใหญ่ ในงานวิจัยนี้หมายถึงเด็กนักเรียนหญิงทั่วไป จำนวน 50 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กและเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ
2. เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้เด็กหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศได้เห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อให้เขาปรับตัวและดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุข
3. เป็นประโยชน์ในการศึกษาวิจัยเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กและเยาวชนให้กว้างขวางมากขึ้น

บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือเยาวชนหญิงซึ่งมีอายุระหว่าง 12-18 ปี โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ เยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร จำนวน 50 คน และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำนวน 50 คน

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

สำหรับการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างของเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร จะคัดเลือกเด็กและวัยรุ่นหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศจากสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพรซึ่งจะต้องมีอายุระหว่าง 12-18 ปี ซึ่งทำการคัดเลือกโดยการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental sampling) และกลุ่มตัวอย่างจะต้องสามารถอ่านออกเขียนได้

สำหรับกลุ่มตัวอย่างของเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่ได้ถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้นจะทำการสุ่มโดยการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental sampling) ซึ่งกระจายเก็บกลุ่มตัวอย่างจากกม.และปริมณฑล ซึ่งจะต้องมีอายุระหว่าง 12-18 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างจะต้องไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศและไม่เคยอยู่ในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพรมาก่อน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคั้งนี้แบ่งเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล ประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 6 ข้อ ซึ่งข้อคำถามจะประกอบด้วยข้อคำถามทั่วไป เช่น อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพครอบครัว รายได้ของครอบครัว และระยะเวลาที่เข้ามาอยู่ในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร เป็นต้น

ส่วนที่ 2 แบบวัดเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองของณัฐนันท์ คงคาหลวง ได้แปลมาจาก แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith (Coopersmith Self-Esteem Inventory: Adult Form – Coopersmith, 2002) ซึ่งแบบวัดนี้เป็นลักษณะการรายงานตนเอง (Self-report) โดยให้ผู้ตอบพิจารณาว่าลักษณะเหล่านั้นเป็นจริงหรือไม่ตามความคิดของตน โดย

ข้อคำถามทั้งหมดมี 25 ข้อใช้เวลาทำประมาณ 10 นาที โดยในแบบวัดนี้จะแบ่งการเห็นคุณค่าในตนเองออกเป็น 4 ด้านย่อยคือ การเห็นคุณค่าในตนเองด้านทั่วไป, การเห็นคุณค่าในตนเองด้านสังคม, การเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัว, การเห็นคุณค่าในตนเองด้านการทำงาน

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยและมีการทดสอบความตรงและความเที่ยงไว้แล้วจากงานวิจัยของ ญัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) และจะใช้เกณฑ์การแบ่งการเห็นคุณค่าในตนเองเป็น 4 ด้านตามที่ ญัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) ได้แบ่งไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านทั่วไป
2. องค์ประกอบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านสังคม
3. องค์ประกอบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัว
4. การเห็นคุณค่าในตนเองด้านการทำงาน

วิธีตอบแบบสอบถามและเกณฑ์การให้คะแนน

แบบวัดนี้เป็นการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองแบบการรายงานตนเอง โดยให้ผู้ตอบพิจารณาว่าข้อความเหล่านั้นตรงกับตนเองหรือไม่ หากจริงให้ใส่เครื่องหมายกากบาทในช่อง จริง หากไม่จริงให้ใส่เครื่องหมายกากบาทในช่อง ไม่จริง

สำหรับแบบวัดชุดนี้จะมีคะแนนเต็ม 25 คะแนนในด้านองค์ประกอบที่เป็นส่วนรวม และมีเกณฑ์การให้คะแนนซึ่งแบ่งเป็นสองกรณีดังนี้

1. ข้อความทางบวก ซึ่งถ้าตอบ จริง จะได้ 1 คะแนน ถ้าตอบไม่จริง จะได้ 0 คะแนน มีจำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 4, 5, 8, 9, 14, 19 และ 20
2. ข้อความทางลบ ซึ่งถ้าตอบ จริง จะได้ 0 คะแนน ถ้าตอบไม่จริง จะได้ 1 คะแนน มีจำนวน 17 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 2, 3, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 21, 22, 23, 24 และ 25

คุณภาพของเครื่องมือ

Coopersmith(2002) ได้ทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง อายุระหว่าง 16-34 ปี ในสหรัฐอเมริกา จำนวน 226 คน และรายงานค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach alpha) ของเครื่องมือเท่ากับ 0.81

การแปลแบบประเมินเป็นภาษาไทยและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ญัฐนันท์ คงคาหลวง(2548) ได้นำแบบประเมินการเห็นคุณค่าของ Coopersmith (Coopersmith, 2002) มาแปลเป็นภาษาไทย และตรวจสอบคุณภาพตามขั้นตอนดังนี้

1. การแปลข้อกระทงเป็นภาษาไทยครั้งที่ 1 ญัฐนันท์ คงคาหลวง(2548) ได้นำแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith มาแปลเป็นภาษาไทยและนำข้อกระทงภาษาไทยทั้ง

25 ข้อ ไปตรวจสอบความถูกต้องในการแปลโดยผ่านการตรวจสอบของนักจิตวิทยาชาวไทย 2 ท่านที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการแปลภาษาอังกฤษ จากนั้นนำแบบวัดฉบับแปลภาษาไทยไปทดสอบกับสตรีอายุ 17-38 ปี จำนวน 65 คน พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (Corrected Item Total Correlation : CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 เพียง 11 ข้อ และค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach Alpha) เท่ากับ 0.36

2. การแปลข้อกระทงเป็นภาษาไทยครั้งที่ 2 ณัฐนันท์ คงคาหลวง(2548) ได้ปรับปรุงแปลภาษาไทยจากการแปลครั้งที่ 1 โดยนำลักษณะของเนื้อหาในแต่ละข้อกระทง คือ ด้านบวกและลบตามโครงสร้างแบบประเมินของ Coopersmith(2002) มาพิจารณาร่วมกับภาษาที่ใช้ในการแปล เพื่อให้เนื้อหาของข้อกระทงในฉบับภาษาไทยมีความชัดเจนขึ้นและมีทิศทางที่ชัดเจนว่ามีความหมายเป็นบวกหรือลบตรงตามต้นฉบับภาษาอังกฤษ โดยผ่านการตรวจสอบของนักจิตวิทยา 2 ท่านเดิม อีกครั้ง

จากนั้นนำแบบวัดฉบับภาษาไทยในการแปลขั้นที่ 2 นี้ไปทดสอบกับสตรีอายุ 17-35 ปี อีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่ใช่กลุ่มเดียวกับการในขั้นที่ 1 จำนวน 80 คน ในครั้งนี้พบว่า จากข้อกระทงทั้งหมด 25 ข้อ มีข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (Corrected Item Total Correlation : CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 อยู่ 18 ข้อ และมีข้อกระทงที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 7 ข้อ และค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach Alpha) เท่ากับ 0.76

3. การแปลข้อกระทงเป็นภาษาไทยครั้งที่ 3 ณัฐนันท์ คงคาหลวง(2548) ได้นำข้อกระทงที่ไม่ผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ(Corrected Item Total Correlation : CITC) จำนวน 7 ข้อ ในขั้นที่ 2 มาปรับปรุงสำนวนและความชัดเจนของภาษาไทยอีกครั้ง โดยผ่านการตรวจสอบของนักจิตวิทยา 2 ท่านเดิม

เมื่อนำไปทดสอบกับสตรีอายุ 17-35 ปี กลุ่มที่ 3 (ซึ่งไม่ใช่กลุ่มทดสอบที่ใช้ในขั้นที่ 1 และ 2) จำนวน 100 คน ในครั้งนี้พบว่าข้อกระทงทุกข้อผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ(Corrected Item Total Correlation : CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และ ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach Alpha) เท่ากับ 0.86

4. การแปลข้อกระทงภาษาไทยกลับเป็นภาษาอังกฤษ ครั้งที่ 1 ณัฐนันท์ คงคาหลวง(2548) นำแบบประเมินคุณค่าในตนเองฉบับภาษาไทยจากการแปลขั้นที่ 3 มาแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ และให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการสร้างแบบวัดซึ่งเป็นนักจิตวิทยาคลินิกชาวอเมริกันที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักเปรียบเทียบระหว่างเนื้อหาของข้อกระทงฉบับที่แปล

กลับเป็นภาษาอังกฤษกับเนื้อหาข้อกระทงต้นฉบับภาษาอังกฤษของ Coopersmith เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการแปลแบบประเมินฉบับภาษาไทย ผลการตรวจสอบพบว่า มีข้อกระทง 6 ข้อ ที่มีเนื้อหาภาษาอังกฤษคลาดเคลื่อนจากต้นฉบับของ Coopersmith อยู่บ้างเล็กน้อย

5. การแปลข้อกระทงภาษาไทยกลับเป็นภาษาอังกฤษ ครั้งที่ 2 ณัฐนันท์ คงคาลวง(2548) ได้ทำการปรับปรุงเนื้อหาความภาษาไทยของข้อกระทงทั้ง 6 ข้อที่มีปัญหาในขั้นที่ 4 ใหม่อีกครั้ง ให้มีความเหมาะสม ชัดเจน และมีความหมายตรงตามต้นฉบับภาษาอังกฤษ โดยผ่านการประชุมเพื่อแก้ไขและตรวจสอบสำนวนภาษาร่วมกันระหว่างผู้วิจัยและผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการสร้างแบบวัดซึ่งเป็นนักจิตวิทยาคลินิกชาวอเมริกัน และผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นนักจิตวิทยาชาวไทยอีก 2 ท่านที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการแปลภาษาอังกฤษจนกระทั่งเนื้อหาของทุกข้อกระทงผ่านเกณฑ์การพิจารณาเห็นพ้อง 100% ของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน ว่า ข้อกระทงที่มีปัญหาทั้ง 6 ข้อที่การแปลเป็นภาษาไทย และการแปลกลับจากไทยเป็นอังกฤษอย่างถูกต้องและมีความหมายตรงกับเนื้อหาของต้นฉบับภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้วิจัยยังได้ร่วมกันทดสอบความเข้าใจภาษา ในข้อกระทงภาษาไทยที่แก้ไขแล้ว กับนิสิตระดับปริญญาตรี คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 คน โดยการตรวจสอบความเข้าใจเป็นรายข้อ พบว่าข้อกระทงทุกข้อ มีความชัดเจนและเป็นที่น่าสนใจสำหรับผู้ตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

จากนั้น ณัฐนันท์ คงคาลวง(2548) ได้นำแบบประเมินฉบับภาษาไทยที่ผ่านขั้นตอนที่ 5 นี้ไปทดสอบครั้งสุดท้าย กลับกลุ่มทดสอบกลุ่มที่ 4 ซึ่งเป็นสตรีอายุ 17-35 ปี จำนวน 60 คน (และเป็นคนละกลุ่มกับการทดสอบทั้ง 3 ครั้งที่ผ่านมา) พบว่าข้อกระทงทุกข้อผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (Corrected Utem Total Correlation : CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach Alpha) มีค่าเท่ากับ 0.86

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. นำหนังสือขออนุญาตจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปยื่นต่ออธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล
2. นำแบบวัดทั้ง 2 ส่วนไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม รวมทั้งสิ้น 100 คน ซึ่งแบ่งเป็นเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร จำนวน 50 คน และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำนวน 50 คน โดย

- ผู้วิจัยได้อ่านคำแนะนำ และอธิบายวิธีการทำแบบทดสอบโดยละเอียดก่อนให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มฟังก่อนลงมือทำ
3. ตรวจสอบความครบถ้วนและความถูกต้องของข้อมูลที่ได้จากแบบวัด และตัดแบบทดสอบที่ไม่สมบูรณ์ออก
 4. นำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ และอภิปรายผลที่ได้

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS และเสนอผลการวิเคราะห์เป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistic) ได้แก่ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญพรและเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำแนกตามกลุ่มอายุ ระดับการศึกษา สถานภาพของครอบครัว รายได้ของครอบครัว และคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง

ส่วนที่ 2 ใช้การวิเคราะห์ทางสถิติโดยทดสอบค่าสถิติที (t -test independent) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญพรและเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

บทที่ 3 ผลการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยมีสมมติฐานการวิจัยดังนี้

เยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพรมีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกับเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยจำแนกเป็น 3 ตอนดังนี้

1. แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistic) ได้แก่ค่า มัชฌิมเลขคณิต (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศจำแนกตามกลุ่มอายุ ระดับการศึกษา สถานภาพของครอบครัว รายได้ของครอบครัว และคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง
2. การวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่างกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ตอนที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistic) ได้แก่ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำแนกตามกลุ่มอายุ ระดับการศึกษา สถานภาพของครอบครัว รายได้ของครอบครัว ระยะเวลาที่เข้ามาอยู่ในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง

ตารางที่ 1 ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ	กลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไป ที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ		กลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร	
	จำนวน (คน)	ค่า %	จำนวน (คน)	ค่า %
12	4	8	3	6
13	7	14	7	14
14	8	16	20	40
15	12	24	10	20
16	11	22	7	14
17	7	14	2	4
18	1	2	1	2
รวม	50	100	50	100

จากตารางที่ 1 แสดงจำนวนคนและค่าเปอร์เซ็นต์ ในแต่ละช่วงอายุ กลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งในกลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ เยาวชนที่มีอายุ 12 ปีมีจำนวน 4 คน คิดเป็น 8% ต่อกลุ่ม อายุ 13 ปีมีจำนวน 7 คน คิดเป็น 14% ต่อกลุ่ม อายุ 14 ปีมีจำนวน 8 คน คิดเป็น 16% ต่อกลุ่ม อายุ 15 ปีมีจำนวน 12 คน คิดเป็น 24% ต่อกลุ่ม อายุ 16 ปีมีจำนวน 11 คน คิดเป็น 22% ต่อกลุ่ม อายุ 17 ปีมีจำนวน 7 คน คิดเป็น 14% ต่อกลุ่ม อายุ 18 ปีมีจำนวน 1 คน คิดเป็น 2% ต่อกลุ่ม

กลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร เยาวชนที่มีอายุ 12 ปีมีจำนวน 3 คน คิดเป็น 6% ต่อกลุ่ม อายุ 13 ปีมีจำนวน 7 คน คิดเป็น 14% ต่อกลุ่ม อายุ 14 ปีมีจำนวน 20 คน คิดเป็น 40% ต่อกลุ่ม อายุ 15 ปีมีจำนวน 10 คน คิดเป็น 20% ต่อกลุ่ม อายุ 16 ปีมีจำนวน 7 คน คิดเป็น 14% ต่อกลุ่ม อายุ 17 ปีมีจำนวน 2 คน คิดเป็น 4% ต่อกลุ่ม อายุ 18 ปีมีจำนวน 1 คน คิดเป็น 2% ต่อกลุ่ม

ตารางที่ 2 ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับ เด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	กลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไป ที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ		กลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร	
	จำนวน (คน)	ค่า %	จำนวน (คน)	ค่า %
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 1	0	0	20	40
มัธยมศึกษาปีที่ 1	11	22	11	22
มัธยมศึกษาปีที่ 2	5	10	8	16
มัธยมศึกษาปีที่ 3	13	26	7	14
มัธยมศึกษาปีที่ 4	12	24	2	4
สูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 4	9	18	2	4
รวม	50	100	50	100

จากตารางที่ 2 แสดงจำนวนคน และค่าเปอร์เซ็นต์ในแต่ละระดับการศึกษา ของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งในกลุ่มเยาวชนทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ ที่มีการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวน 0 คน คิดเป็น 0% ต่อกลุ่ม การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวน 11 คน คิดเป็น 22% ต่อกลุ่ม การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีจำนวน 5 คน คิดเป็น 10% ต่อกลุ่ม การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวน 13 คน คิดเป็น 26% ต่อกลุ่ม การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีจำนวน 12 คน คิดเป็น 24% ต่อกลุ่ม การศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีจำนวน 9 คน คิดเป็น 18% ต่อกลุ่ม

กลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร ที่มีการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวน 20 คน คิดเป็น 40% ต่อกลุ่ม การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวน 11 คน คิดเป็น 22.0% ต่อกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีจำนวน 8 คน คิดเป็น 16% ต่อกลุ่ม การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวน 7 คน คิดเป็น 14% ต่อกลุ่ม การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีจำนวน 2 คน คิดเป็น 4% ต่อกลุ่ม การศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีจำนวน 2 คน คิดเป็น 4% ต่อกลุ่ม

ตารางที่ 3 ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำแนกตามสถานภาพทางครอบครัว

สถานภาพทางครอบครัว	กลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไป ที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ		กลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร	
	จำนวน (คน)	ค่า %	จำนวน (คน)	ค่า %
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	44	88	16	32
บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม หรือถึงแก่กรรมทั้งคู่	3	6	7	14
บิดามารดาหย่าร้างกัน	1	2	17	34
อื่นๆ	2	4	10	20
รวม	50	100	50	100

จากตารางที่ 3 แสดงจำนวนคน และค่าเปอร์เซ็นต์ในแต่ละสถานภาพทางครอบครัว ของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งในกลุ่มเยาวชนทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ ที่มีสถานภาพทางครอบครัวบิดามารดาอยู่ร่วมกัน มีจำนวน 44 คน คิดเป็น 88% ต่อกลุ่ม บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม หรือถึงแก่กรรมทั้งคู่มีจำนวน 3 คน คิดเป็น 6% ต่อกลุ่ม บิดามารดาหย่าร้างกัน มีจำนวน 1 คน คิดเป็น 2% ต่อกลุ่ม อื่นๆ มีจำนวน 2 คน คิดเป็น 4% ต่อกลุ่ม

กลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร ที่มีสถานภาพทางครอบครัวบิดามารดาอยู่ร่วมกัน มีจำนวน 16 คน คิดเป็น 32% ต่อกลุ่ม บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม หรือถึงแก่กรรมทั้งคู่มีจำนวน 7 คน คิดเป็น 14% ต่อกลุ่ม บิดามารดาหย่าร้างกัน มีจำนวน 17 คน คิดเป็น 34% ต่อกลุ่ม อื่นๆ มีจำนวน 10 คน คิดเป็น 20% ต่อกลุ่ม

ตารางที่ 4 ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำแนกตามระดับรายได้ของครอบครัว

ระดับรายได้ครอบครัว	กลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไป ที่ไม่ได้ถูกล่วงละเมิดทางเพศ		กลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร	
	จำนวน (คน)	ค่า %	จำนวน (คน)	ค่า %
ไม่เกิน 2,000 บาทต่อเดือน	0	0	17	34
2,001-5,000 บาทต่อเดือน	0	0	7	14
5,001-8,000 บาทต่อเดือน	0	0	8	16
8,001-10,000 บาทต่อเดือน	1	2	7	14
10,001-20,000บาทต่อเดือน	4	8	5	10
มากกว่า20,001บาทต่อเดือน	45	90	6	12
รวม	50	100	50	100

จากตารางที่ 4 แสดงจำนวนคน และค่าเปอร์เซ็นต์ในแต่ละระดับรายได้ของครอบครัว ของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งในกลุ่มเยาวชนทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศที่มีระดับรายได้ของครอบครัวไม่เกิน 2,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 0 คน คิดเป็น 0% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ของครอบครัวระหว่าง 2,001-5,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 0 คน คิดเป็น 0% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ของครอบครัวระหว่าง 5,001-8,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 0 คน คิดเป็น 0% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ของครอบครัวระหว่าง 8,001-10,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 1 คน คิดเป็น 2% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ของครอบครัวระหว่าง 10,001-20,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 4 คน คิดเป็น 8% ต่อกลุ่ม และระดับรายได้ครอบครัวมากกว่า 20,001 บาทต่อเดือน มีจำนวน 45 คน คิดเป็น 90% ต่อกลุ่ม

และในกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพรที่มีระดับรายได้ของครอบครัวไม่เกิน 2,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 17 คน คิดเป็น 34% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ของครอบครัวระหว่าง 2,001-5,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 7 คน คิดเป็น 14% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ของครอบครัวระหว่าง 5,001-8,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 8 คน คิดเป็น 16% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ของครอบครัวระหว่าง 8,001-10,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 7 คน คิดเป็น 14% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ของครอบครัวระหว่าง 10,001-20,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 5 คน คิดเป็น 10% ต่อกลุ่ม และระดับรายได้ของครอบครัวมากกว่า 20,001 บาทต่อเดือน มีจำนวน 6 คน คิดเป็น 12% ต่อกลุ่ม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่างกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และกลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่างกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และกลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

สถานะ	n	M	t	df
กลุ่มเยาวชนกลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไป ที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ	50	18.52	8.093***	77.084
กลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร	50	12.16		

*** $p < .001$

จากตารางที่ 5 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และกลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ พบว่ากลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่ากลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 ($t = 8.093$, $df = 77.084$, $p < .001$)

บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ของกลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่าคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) ซึ่งผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ดังนี้ เด็กส่วนใหญ่ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้น สาเหตุมาจาก การถูกบิดามารดาทอดทิ้ง ไม่ค่อยได้ดูแลใส่ใจ ทำให้บิดามารดาไม่สามารถปกป้องเด็กได้ การหย่าร้างของบิดามารดา เมื่อมารดาแต่งงานใหม่ และต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ทำให้เด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยบิดาเลี้ยงในขณะที่มารดาไม่อยู่ การที่ผู้ใหญ่กับเด็กนอนด้วยกันก็มีส่วนของการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้เช่นกัน การถูกล่วงละเมิดทางเพศอาจเกิดขึ้นกับครอบครัวที่มีลักษณะความเสี่ยง ได้แก่ ครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจต่ำ ครอบครัวที่แยกตัว โดดเดี่ยว ไม่ค่อยมีที่พึ่งพา หรือไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น มีการใช้ความรุนแรงกับเด็ก มีภาวะเครียด มีการใช้สารเสพติด มีความเป็นอยู่อย่างแออัด หรืออยู่รวมกันหลายครอบครัว บิดามารดา มีความผิดปกติทางจิตหรือเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็ก ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อเด็กในด้านการรับรู้ตนเอง รู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากคนอื่น มีการรับรู้ถึงภาพลักษณ์ของตนเองทางด้านลบ และรู้สึกว่าตนเองไร้คุณค่า หรือเห็นคุณค่าในตนเองต่ำนั่นเอง ซึ่งผลที่ได้สอดคล้องกับแนวคิดของ Stanley Coopersmith (2002) ซึ่งกล่าวว่าการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลพัฒนาขึ้นได้จากรูปแบบความสัมพันธ์ที่บุคคลมีต่อบุคคลใกล้ชิดรอบตัวที่ใช้เวลาร่วมด้วยเป็นส่วนใหญ่ในชีวิต หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือรูปแบบความสัมพันธ์ในครอบครัวมีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลนั้น นอกจากนี้ผลที่ได้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Stern et, al. (1995) Stern AE. (1995) Esparza DV. Esperat MC. (1996) และ Mc Cauley J. (1997) ซึ่งต่างก็พบว่าเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศมีภาวะความซึมเศร้าสูงกว่า และการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำกว่าเด็กที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือเยาวชนหญิงซึ่งมีอายุระหว่าง 12-18 ปีโดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ เยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร จำนวน 50 คน และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำนวน 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล
2. แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของณัฐนันท์ คงคาหลวง ได้แปลมาจากแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith (Coopersmith Self-Esteem Inventory: Adult Form – Coopersmith, 2002)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. นำหนังสือขออนุญาตจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปยื่นต่ออธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล
2. นำแบบวัดทั้ง 2 ส่วนไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม รวมทั้งสิ้น 80 คน ซึ่งแบ่งเป็นเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร จำนวน 40 คน และเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำนวน 40 คน โดยผู้วิจัยได้อ่านคำแนะนำ และอธิบายวิธีการทำแบบทดสอบโดยละเอียดก่อนให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มฟังก่อนลงมือทำ
3. ตรวจสอบความครบถ้วนและความถูกต้องของข้อมูลที่ได้จากแบบวัด และตัดแบบทดสอบที่ไม่สมบูรณ์ออก
4. นำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ และอภิปรายผลที่ได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistic) ได้แก่ค่า มัชฌิมเลขคณิต (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของกลุ่มเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพรและเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำแนกตามกลุ่มอายุ ระดับการศึกษา สถานภาพของครอบครัว รายได้ของครอบครัว และคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง
2. ใช้การวิเคราะห์ทางสถิติโดยทดสอบค่าสถิติที (t -test independent) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพรและเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ผลการวิจัย

กลุ่มเยาวชนหญิงทั่วไปที่ไม่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่าเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$)

ข้อเสนอแนะ

1. ควรทำการศึกษาโดยควบคุมตัวแปรต่างๆให้ละเอียดมากขึ้นเพื่อความเข้าใจถึงปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองในเยาวชนหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ
2. ควรมีการเก็บตัวอย่างที่หลากหลายมากขึ้น เช่น กลุ่มตัวอย่างจากสถานสงเคราะห์อื่นๆ
3. ควรทำการศึกษาในรูปแบบการทดลองเพื่อให้สามารถบอกถึงความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้
4. ควรขยายขอบเขตของการศึกษาขึ้น เช่นการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองในเพศชายด้วย

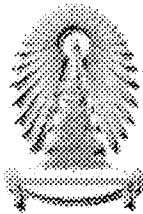
รายการอ้างอิง

- ณัฐนันท์ คงคาหลวง. (2548) *เหตุผลของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันในสตรีวัยรุ่นตอนปลายและวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
- ศิริวรรณ ทวีวัฒนปรีชา. (2549). *การเห็นคุณค่าในตนเอง และความสัมพันธ์ระหว่าง การเห็นคุณค่า ในตนเองกับการปรับตัวในสังคมของนิสิตคณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุภาเพ็ญ คชพลายุกต์. (2541). *ผลของการจัดกิจกรรมบำบัดต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ความคาดหวังในชีวิต และภาวะซึมเศร้า ของเด็กที่ถูกทารุณกรรม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อภิฤดี พานทอง.(2542) *ผลของกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของทฤษฎีที่มีต่อการพัฒนาภาพลักษณ์ของตนในวัยรุ่นหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Christopher, F. S., & Kisler, T. S. (2004). *Sexual aggression in romantic relationships*. In Harvey, J. H., Wenzel, A., & Sprecher, S. (Eds.), *The handbook of sexuality in close relationships*. Mahwah, NJ: Erlbaum.
- Erick, R. (2003). Violence against women in north america. *Archives of Women's Mental Health*, 6, 185-191.
- Fenzel, (1994). *A prospective study of the effects of chronic strains on early adolescent self-worth and school adjustment*. Paper presented at the meeting of the society for Research on Adolescence, San Diego
- Frazier, P. A. (2003). Perceived control and distress following sexual assault : A longitudinal test of a new model. *Journal of Personality and Social Psychology*, 84, 1257-1269.
- Mein & Others. (2003). Management of acute sexual assault. *Medical Journal of Australia*, 178

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

จดหมายขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัย

ที่ ศธ 0512.7/

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารวิทยกิตติ์ ชั้น 16 สยามสแควร์
ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

กุมภาพันธ์ 2552

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ เก็บข้อมูลวิจัย

เรียน อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ

เนื่องด้วย นางสาวสุจินันท์ เลิศฤทธิ์ศิริกุล นิสิตปริญญาบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จะได้ทำการศึกษาโครงการวิจัยด้านจิตวิทยาเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนหญิงในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร โดยมีรองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ทั้งนี้โครงการวิจัยดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเยาวชนหญิงในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร ตลอดจนหาแนวทางในการพัฒนารูปแบบการให้ความช่วยเหลือด้านจิตใจในเยาวชนกลุ่มนี้ต่อไป

ในการนี้คณะจิตวิทยาจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร รวมทั้งสิ้นจำนวน 50 คน ในเดือนกุมภาพันธ์ 2552 โดยผู้วิจัยจะประสานงานและเก็บข้อมูลวิจัยด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต)
คณบดีคณะจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โทร. 0-2218-9925 (น.ส.สุจินันท์ เลิศฤทธิ์ศิริกุล โทร. 0-8201-10457)

โทรสาร 0-2218-9923

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป (สำหรับเยาวชนหญิงทั่วไป)

กรุณาตอบคำถามทุกข้อตามความเป็นจริง คำตอบที่ได้จะใช้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา เท่านั้น ข้อมูลที่ได้รับจะเก็บไว้เป็นความลับ และจะไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น

วิธีทำ

กรุณาใส่เครื่องหมายกากบาท (X) ลงในช่องว่างที่ตรงกับท่านมากที่สุด กรุณาเลือกคำตอบเพียงข้อเดียว

1. ปัจจุบันท่านอายุ

☐ ต่ำกว่า 12 ปี	☐ 12 ปี	☐ 13 ปี	☐ 14 ปี	☐ 15 ปี
☐ 16 ปี	☐ 17 ปี	☐ 18 ปี	☐ 18 ปีขึ้นไป	
2. ระดับการศึกษาสูงสุดของท่าน

☐ ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 1	☐ มัธยมศึกษาปีที่ 1
☐ มัธยมศึกษาปีที่ 2	☐ มัธยมศึกษาปีที่ 3
☐ มัธยมศึกษาปีที่ 4	☐ สูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 4
3. ปัจจุบันท่านอาศัยอยู่กับ

☐ บิดามารดา	☐ บิดา	☐ มารดา
☐ บุคคลอื่น โปรดระบุ.....		
4. สถานภาพของครอบครัวของท่านในปัจจุบัน

☐ บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	☐ บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม หรือถึงแก่กรรมทั้งคู่
☐ บิดามารดาหย่าร้างกัน	☐ อื่นๆ
5. รายได้ของครอบครัวท่าน

☐ ไม่เกิน 2,000 บาทต่อเดือน	☐ 2,001 – 5,000 บาทต่อเดือน
☐ 5,001 – 8,000 บาทต่อเดือน	☐ 8,001 – 10,000 บาทต่อเดือน
☐ 10,001 – 20,000 บาทต่อเดือน	☐ มากกว่า 20,000 บาทต่อเดือน
6. ท่านเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศหรือไม่

☐ เคย	☐ ไม่เคย
------------------------------	---------------------------------

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป (สำหรับเยาวชนหญิงบ้านธัญญพร)

กรุณาตอบคำถามทุกข้อตามความเป็นจริง คำตอบที่ได้จะใช้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น ข้อมูลที่ได้รับจะเก็บไว้เป็นความลับ และจะไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านไม่ว่ากรณีใด ๆ ทั้งสิ้น

วิธีทำ

กรุณาใส่เครื่องหมายกากบาท (X) ลงในช่องว่างที่ตรงกับท่านมากที่สุด กรุณาเลือกคำตอบเพียงข้อเดียว

1. ปัจจุบันท่านอายุ

☐ ต่ำกว่า 12 ปี	☐ 12 ปี	☐ 13 ปี	☐ 14 ปี	☐ 15 ปี
☐ 16 ปี	☐ 17 ปี	☐ 18 ปี	☐ 18 ปีขึ้นไป	

2. ระดับการศึกษาสูงสุดของท่าน

☐ ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 1	☐ มัธยมศึกษาปีที่ 1
☐ มัธยมศึกษาปีที่ 2	☐ มัธยมศึกษาปีที่ 3
☐ มัธยมศึกษาปีที่ 4	☐ สูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 4

3. ก่อนเข้ามาอยู่ในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร ท่านอาศัยอยู่กับ

☐ บิดามารดา	☐ บิดา	☐ มารดา
☐ บุคคลอื่น โปรดระบุ.....		

4. สถานภาพของครอบครัวท่านในปัจจุบัน

☐ บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	☐ บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม หรือถึงแก่กรรมทั้งคู่
☐ บิดามารดาหย่าร้างกัน	☐ อื่นๆ

5. รายได้ของครอบครัวท่าน

☐ ไม่เกิน 2,000 บาทต่อเดือน	☐ 2,001 – 5,000 บาทต่อเดือน
☐ 5,001 – 8,000 บาทต่อเดือน	☐ 8,001 – 10,000 บาทต่อเดือน
☐ 10,001 – 20,000 บาทต่อเดือน	☐ มากกว่า 20,000 บาทต่อเดือน

6. ระยะเวลาที่ท่านได้เข้ามาอยู่ที่สถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร

☐ น้อยกว่า 1 เดือน	☐ ระหว่าง 1 – 6 เดือน
☐ ระหว่าง 6 – 12 เดือน	☐ มากกว่า 12 เดือน

แบบประเมินวัดความภูมิใจในตนเอง (Self-esteem)

แบบประเมินชุดนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลว่ามีความคิด และทัศนคติต่อตนเองอย่างไร ข้อความแต่ละข้อจึงไม่มีคำตอบว่าถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี ขอให้ท่านตอบด้วยความ ตั้งใจและตามความเป็นจริง และข้อมูลที่ได้รับจะเก็บไว้เป็นความลับ และจะไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น

วิธีทำ กรุณาใส่เครื่องหมายกากบาท (X) ลงในช่องคำตอบท้ายข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด กรุณาเลือกคำตอบเพียงข้อละ 1 คำตอบ

ข้อความ	จริง	ไม่จริง
1. ฉันตัดสินใจได้โดยไม่ลังเล		
2. ฉันไม่มั่นใจถ้าจะต้องพูดต่อหน้ากลุ่มคน		
3. มีหลายอย่างในตัวฉันที่ฉันไม่ชอบและอยากจะเปลี่ยน		
4. ฉันมั่นใจในการตัดสินใจของฉัน		
5. ฉันเป็นคนที่ใครๆก็อยากอยู่ด้วย		
6. ฉันหงุดหงิดง่ายกับคนที่บ้าน		
7. ฉันต้องใช้เวลาอย่างมากในการปรับตัวยอมรับกับสิ่งใหม่ๆในชีวิต		
8. ฉันเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนวัยเดียวกัน		
9. คนในครอบครัว มักจะคำนึงถึงความรู้สึกของฉัน		
10. ฉันคล้อยตามความคิดผู้อื่นได้ง่าย		
11. ครอบครัวของฉันตั้งความหวังที่สูงเกินไปสำหรับฉัน		
12. ชีวิตของฉันมีแต่ความยากลำบาก		
13. ชีวิตของฉันมีแต่ความยุ่งเหยิงวุ่นวาย		
14. ฉันมักจะมีความคิดเห็นดีๆ ที่ทำให้ผู้อื่นคล้อยตามได้		
15. ฉันรู้สึกว่าตัวเองไม่มีอะไรดี		
16. มีหลายครั้งที่ฉันรู้สึกอยากจะหนีไปให้พ้น		
17. ฉันมักจะรู้สึกไม่พอใจกับผลงานของตัวเอง		
18. ฉันคิดถึงผู้อื่นไม่ได้		
19. ฉันสามารถพูดในสิ่งที่ฉันอยากจะพูดได้		
20. ครอบครัวของฉันเข้าใจฉัน		
21. คนส่วนใหญ่จะมีคนมารักใคร่ชอบพอมากกว่าฉัน		
22. ฉันรู้สึกว่าครอบครัวสร้างความกดดันให้ฉัน		
23. ฉันมักจะท้อแท้ใจกับสิ่งที่ฉันทำอยู่		
24. ฉันไม่ชอบตัวเอง ฉันอยากจะเป็นคนอื่น		
25. ฉันไม่สามารถเป็นที่พึ่งของใครได้		

----- ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมินฉบับนี้ค่ะ -----

ประวัติผู้ทำโครงการวิจัย

นางสาวสุจินันท์ เลิศฤทธิ์ศิริกุล เกิดเมื่อวันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2529 สำเร็จการศึกษา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนสตรีสมุทรปราการ และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรปริญญา
วิทยาศาสตร์บัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2548